© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

наша
СВАБОДА

№59 ВЫДАЕЦЦА З 25 ЛЮТАГА 2000 ГОДА

19 ВЕРАСНЯ
2000 года
АЎТОРАК

Адрас: 220123,
г.Мінск, а/я 103

E-mail:
NPSvaboda@irex.minsk.by
http://www.svaboda.com

КОШТ СВАБОДНЫ

Паляванне на пікеты

Пачала гэтымі днямі мінская міліцыя

Аляксей ШЫДЛОЎСКІ

Месячны марафон пікетаў у рамках передвыбарчай кампаніі «Байкот-2000» распачала 15 верасня аб'яднаная апазіцыя.

У першы дзень, калі па новым Выбарчым кодэксе была дазволеная публічная агітацыя за байкот, планавалася правесці ў Мінску 14 пікетаў. На некаторых з іх інцыдэнты адбыліся ўжо на самым пачатку правядзення.

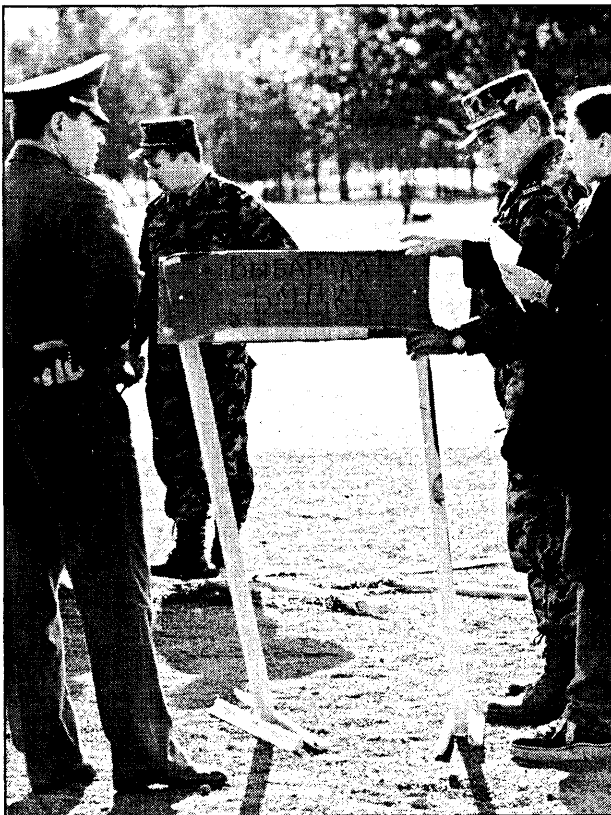
Не зважаючы на тое, што на правядзенне пікетаў на передвыбарчую тэматыку не трэба прасіць дазволу ў Мінскім гарвыканкаме, міліцыянты і «асобы ў цывільным» распачалі сапраўднае паляванне на пікетоўшчыкаў.

Па некалькі чалавек былі затрыманыя на перакрыжаванні праспекта Ф.Скарыны і вуліцы Варвашэні, каля кінатэатра «Масква», каля універсама «Першамайскі», на перакрыжаванні вуліцы Любімава і праспекта Дзяржынскага. Ва ўсіх былі канфіскаваныя спецвыпускі газеты НАША СВАБОДА і агітацыя за байкот выбараў.

Відавочна, што наўмысна праводзілася акцыя застрашвання, бо затрыманні ішлі менавіта там, дзе сабралося шмат народу і прысутнічалі заходнія назіральнікі ды тэле- і фотажурналісты.

Усяго ў пятніцу было затрымана 14 чалавек, з якіх вялікая частка непаўналетніх, якіх да адміністратыўнай адказнасці прыцягваць нельга.

Найбольш скандальнай акцыяй стаў пікет на перакрыжаванні вуліцы Фабрычнай і завулка Рабочага, дзе на гадавіну знікнення віцэ-спікера Вярхоўнага Савета Віктара Ганчара і бізнесмена Анатоля Красоўскага сябры Аб'яднанай грамадзянскай партыі ладзілі гадзінны пікет-напамін. Адразу пасля таго, як пікетоўшчыкі пачалі разыходзіцца, «асобы ў цывільным», не прад'явіўшы дакументаў, сілай паспрабавалі затрымаць старшыню Аб'яднанай грамадзянскай партыі Анатоля Лябедзьку, які ішоў да свайго аўтамабіля.

Фота IREX/ProMedia

А.Лябедзька пачаў супраціўляцца, матывуючы гэта тым, што не ведае, хто яго затрымлівае. За гэта яго пачалі збіваць. На дапамогу падбеглі іншыя пікетоўшчыкі, і завязалася ледзь не сапраўдная бойка. Не дапамагла і прысутнасць журналістаў.

Дасталося ад нападу невядомых і намесніку старшыні БНФ Вячаславу Сіўчыку. Тым не менш, сваёй мэты «асобы ў цывільным» не дасягнулі і мусілі пакінуць поле бітвы.

Сам Анатоль Лябедзька так пракаментаваў здарэнне: «Невядома, дзе б я быў, каб людзі не паспелі на дапамогу. Хто гэтыя бандыты, адкуль?! Але для мяне гэта не было б дзіўна, ужо звыкліся, каб не тыя абставіны, што Лукашэнка штодня крычыць, нібыта ў нас перыяд міру. Гэта ж у вышэйшай ступені цынізм! І гэта пры тым, што я нават не быў арганізатарам пікета... Гэта рэаліі сённяшняга дня».

Далей падзеі разгортваліся, як у сапраўдным дэтэктыве. Пікетоўшчыкі сабраліся ўсе разам і пайшлі па Партызанскім праспекце да прыпынку грамадскага транспарту, дзе селі на аўтобус, што ехаў у накірунку чыгуначнага вакзала. «Бандыты» ў легкавіках на малой хуткасці картэжам паехалі следам. На перакрыжаванні вуліцаў Свярдлава і Ульянаўскай і тыя і іншыя выйшлі, і «пагоня» працягнулася пешшу. Камусьці ўдалося схавацца ад пераследу, камусьці – не.

У хуткім часе былі затрыманыя журналісты Генадзь Барбарыч (БелаПАН), Уладзімір Глод (Радыё «Свабода») і дэпутат Вярхоўнага Савета Павел Знавец. Усіх даставілі ў Ленінскі РАУС, адкуль журналісты ў хуткім часе былі вызваленыя, пакінуўшы П.Знаўца сядзець у адзіноце. Ягоны ж суд быў адкладзены на няпэўны час.

Завяршыў серыю акцыяў на выхадных пікет на Камароўскім рынку, на якім за раздаванне НАШАЙ СВАБОДЫ былі затрыманыя тры чалавекі. Суды ва ўсіх адбудуцца бліжэйшымі днямі. ■

НАВІНЫ

■ **Аляксандр Лукашэнка выдаў указ «Аб дадатковых захадах па развіцці вышэйшай адукацыі ў Рэспубліцы Беларусь».** За мэту ўзята паляпшэнне фінансавага становішча прафесарска-выкладчыцкага складу ВНУ. Але ўказ прадугледжвае не павелічэнне мізэрных заробкаў, а ўсяго толькі тое, што 100 педагогам, якія зробяць значны ўнёсак у развіццё вышэйшай адукацыі, на год будуць усталяваныя персанальныя надбаўкі ў памеры 30 тарыфных ставак 1-га разраду. Вызначаць кандыдатуры будзе міністэрства адукацыі.

■ **У 2001 годзе ў эксплуатацыю будзе ўведзеная станцыя спадарожнікавага нагляду за пажарамі ў беларускіх лясах.** Праз яе кожныя 2 гадзіны можна будзе атрымліваць фотаздымкі з усёй тэрыторыі краіны. Ажыццяўленне такога праекта ў справе адсочвання пажараў досыць неабходнае: толькі сёлета ў Беларусі сгарэла каля 1.300 гектараў лесу.

■ **Паводле апытання, праведзенага сацыялагічнай лабараторыяй «Новак», блізу 70% беларускага насельніцтва лічаць, што на выбарах у палату прадстаўнікоў так ці інакш адбудзецца фальсіфікацыя галасоў.** 31% з іх прадбачаць, што яна будзе асабліва вялікай, а 37% — нязначнай, але будзе мець месца ўсё роўна. Пры гэтым пакуль толькі пятая частка апытаных выступае за байкот выбараў. Палова рэспандэнтаў выказалася за ўдзел палітычных партыяў у выбарчай кампаніі нават пры мажлівай пагрозе парушэнняў пры падліку галасоў. Астатнія яшчэ не вызначыліся.

■ **Расійскі ўрад падаў у суд Маямі (Фларыда, ЗША) іск супраць шэрагу тытунёвых амерыканскіх кампаніяў з мэтай кампенсацыі выдаткаў дзяржавы на лячэнне людзей ад хваробаў, звязаных з паленнем.** У адказ, напрыклад, у кампаніі «Філіп Морыс» заявілі, што пададзены «іск не мае пад сабой аніякіх падставаў – ні фактычных, ні юрыдычных», бо да распаду СССР на працягу 70 гадоў якраз менавіта ўрад быў «манапольным вытворцам тытунёвых вырабаў на ўнутраным рынку», а замежныя вытворцы проста не мелі магчымасці ні рэкламаваць свой тавар, ні прысутнічаць на рынку. Дагэтуль амерыканскія суды ўжо адхілілі падобныя іскі Гватэмалы, Украіны, Нікарагуа і некаторых іншых краінаў.

Александра Лукашенко преследуют многовекторные провалы

Несмотря на бурную активность белорусского внешнеполитического ведомства, так называемая многовекторная внешняя политика руководителя Беларуси Александра Лукашенко терпит провалы. Так считают многие наблюдатели. Бывший заместитель министра иностранных дел Беларуси, а ныне международный координатор гражданской инициативы Хартия-97 Андрей Санников любезно согласился ответить на ряд вопросов на данную тему.

— Участие главы белорусского государства Александра Лукашенко на «саммите тысячелетия» в Нью-Йорке вызвало неоднозначные отклики. Особенно, когда до окончания этого мероприятия он покинул штаб-квартиру ООН. Как Вы оцениваете такое краткое пребывание Александра Лукашенко в Нью-Йорке?

— Если оценить одним словом, то это провал. Кто бы что ни говорил о причинах столь краткого участия А.Лукашенко в прошедшем саммите, его отъезд был похож на бегство. Насколько я знаю, его пребывание действительно планировалось менее чем на день.

И все же, почему провал? Потому что белорусской стороной было приложено много усилий на то, чтобы организовать целую серию двусторонних встреч.

Следует отметить, что этот саммит — первый в истории нового мира, когда присутствовало такое количество глав государств и правительств. И были важны не документы, которые принимались, не выступления с высокой трибуны, а именно двусторонние контакты. Ведь представлялась уникальная возможность, пусть даже во время кратких встреч, договориться и решить двум руководителям массу вопросов, обговорить график будущих встреч и т.д.

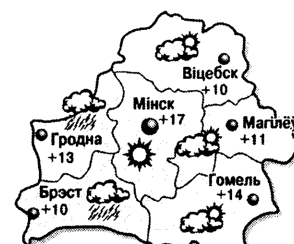
Так вот, усилия белорусского посольства и МИДа в целом организовать такого рода встречи для А.Лукашенко не увенчались успехом. Ни одна страна развитой демократии не пошла на это. Полагаю, что поэтому и было спланировано бегство А.Лукашенко. Во-первых, для того чтобы избежать того самого злополучного приема, на который действительно А.Лукашенко не был приглашен. И во-вторых, чтобы попытаться спасти лицо и представить так, что он якобы спешил на какую-то важную встречу.

— Но ведь его действительно ждал в Минске высокий китайский гость, с которым встреча была запланирована заранее. Не так ли?

— Зачем спешить к Ли Пэну, когда в Нью-Йорке находится Цзян Цзэминь? Уж руководитель такого государства, как КНР, может как-нибудь решить вопросы, которые входят в компетенцию как исполнительной, так и законодательной властей. Обычно парламентарии приезжают к парламентариям. Непонятным осталось и то, что неизвестно кто представлял Беларусь при принятии итоговой Декларации «Саммита Тысячелетия», в присутствии высоких гостей со всего мира. ▶

Окончание на стр.3

НАДВОР'Е НА ЗАЎТРА

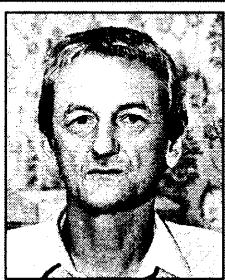

Курс наяўнага долара на «чорным рынку»
1030

Паважаныя чытачы!
Рэдакцыя газеты НАША СВАБОДА працягвае падпіску
Вы можаце падпісацца ў любы час, газета будзе прыходзіць да Вас з першага дня наступнага месяца.

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Гуртуйся шчытна!

Аляксандар ДУБРАВІН

Шукаючы прычыны занядпаду нашай Беларусі ў падзеях далёкага мінулага, ў расейскай акупацыі, у геапалітычным становішчы альбо ў сучаснай здрадзе, мы, беларусы, павінны час ад часу адрывацца ад роздумаў ды крытычна агледаць сябе з усіх бакоў у люстры. Бо, сказаць па-праўдзе, мы зараз – народ хутаранскі, не дружны, часам проста абыякавы да свайго, хай бы што там ні пісалі пра талаку альбо партызанку. Хіба ж можна добра наладзіць грамаду, калі адзін з нас, напрыклад, шчыра служыць акупанту, а другі шчыра з тым самым служакам акупанта змагаецца? У выніку акупант збоку пазірае на нашу бойку, сала есць ды пасміхаецца. А ўжо час быў з гэтым канчаць ды пачынаць гуртавацца, калі жыць думаем. А то падужаюць нас паасобку, перакруцяць на маскалёў дзяцей нашых, ды пасядуць нам на каркі, ножкі звесіўшы. Яно, прынамсі, так ужо дзе-ндзе і парабілася.

І дзіву часам даешся, колькі злосці бывае ў аднаго беларуса да другога! Не так даўно быў я трапіў працаваць у адзін грантавы, амаль што суцэльна беларускі калектыў з сімпатычнымі хлопцамі ды прыгожымі кабетамі. Гаварылі мы між сабой на роднай мове, рабілі агульную карысную справу. Але якой атрутай палівалі яны мяне кожны дзень у вочы і за вочы, вам не перадаць! (Неяк, мусіць, я ім трапіў упоперак іхніх планаў наконт дадатковых заробкаў.) І калі я неўзабаве сышоў з таго калектыву, дык стаў проста ў два разы здаравейшы.

Дык вось мяне ўжо і не здзіўляе, што адзін беларускі паэт піша пранізлівыя радкі: «Бо чужына сэрца раніць, джаліць, як змяя...», а сам тым часам на гэтую чужыну ўцякае разам з гітарай, хоць яго тут і не шчэміць ніхто. Альбо, што адзін багаты малады беларускі пісьменнік выдае расейскія кніжкі мільённымі тыражамі, а сваіх учорашніх таварышаў накладам у тысячу экземпляраў на роднай мове выдаць грошай шкадуе. Больш таго, свае творы цісне за грантавыя грошы.

Гамон нам будзе з такой салідарнасцю. Таму мне бліжэй гэтакіх пісьменнікаў простыя расейскі хлопец, які хоць і не ведае пакуль што беларускай мовы дасканала, але ўжо чацвёрты год як стаіць у пікетах і заўсёды высока трымае бел-чырвона-белы. Заўважце, не ў Брусэлі стаіць; і не на Манхэтане, а там, дзе гэта больш за ўсё сёння патрэбна. У Беларусі.

ЗША прызначылі новага амбасадара

Аляксей ЗНАТКЕВІЧ

Камітэт па міжнародных справах Сената ЗША зацвердзіў кандыдатуру Майкла Козака на пасаду пасла Злучаных Штатаў у Беларусі.

Як паведамілі БелаПАН у інфармацыйнай службе амбасады ЗША, 29 верасня М.Козак будзе прыведзены да прысягі на новай пасадзе. Чакаецца, што ён прыбудзе ў Беларусь у сярэдзіне кастрычніка.

Прэзідэнт Злучаных Штатаў Біл Клінтан абвясціў аб сваім намеры прапанаваць сп. Козака кандыдатам на пасаду амбасадара ЗША ў Беларусі 6 красавіка гэтага года. Паводле інфармацыі з міністэрства замежных справаў Беларусі, агрэман (згоду на прыезд) на М.Козака амерыканскі бок атрымаў яшчэ ўвесну.

Майкл Козак з'яўляецца кар'ерным дыпламатам, які працуе ў Дзяржаўным дэпартаменце ЗША з 1971 года. Ён нарадзіўся ў мястэчку Пасадэна (Каліфорнія) і скончыў Каліфарнійскі універсітэт у Берклі. Сп. Козак займаў пасады першага намесніка юрыдычнага дарадцы Дзяржддэпартамента ЗША і першага намесніка сакратара Дзяржддэпартамента па міжамерыканскіх справах, а апошнім часам узначальваў місію, якая прадстаўляе інтарэсы ЗША пры амбасадзе Швейцарыі на Кубе.

Выступаючы сёлета 6 чэрвеня на слуханнях сенацкага камітэта па міжнародных справах, Майкл Козак сказаў, што яготы досвед працы на Кубе ў апошнія 3 гады можа быць карысным для працы ў Беларусі. На думку М.Козака, праблемы, з якімі яму даводзілася сутыкнуцца на Кубе, нагадваюць сітуацыю, у якой працуе амерыканская амбасада ў Мінску. «Як вы ведаеце, Беларусь — гэта краіна, што знаходзіцца ў сур'ёзным канстытуцыйным і палітычным крызісе, — заявіў ён тады. — Гэты крызіс быў выкліканы пазаканстытуцыйнымі намаганнямі асобы, якая была абраная прэзідэнтам у 1994 годзе, працягнуць тэрмін сваіх паўнамоцтваў і падпарадкаваць усе важныя інстытуты беларускай дзяржавы выканаўчай уладзе. Спроба вярнуць Беларусь да формы ўрада, якая існавала ў савецкі перыяд, несумненна, нанесла шкоду правам чалавека, эканамічнаму і сацыяльнаму дабрабыту беларускага народа».

На слуханнях Майкл Козак заявіў, што быў уражаны падабенствам паміж сродкамі, якія ўжываюць улады Беларусі і Кубы для кантролю за сваімі народамі. «Акрамя імёнаў ахвяраў, апісанні парушэнняў правоў чалавека ў гэтых краінах часта амаль ідэнтычныя, — сказаў ён. — Да таго ж, рыторыка прэзідэнта Лукашэнкі, які абвінавачвае NATO і Злучаныя Штаты ў намерах напасці на Беларусь, паўтарае ўлюбёную тэму Фідэля Кастра».

Міністэрства замежных справаў Беларусі жорстка адрэагавала на гэтае выступленне кандыдата на пасаду пасла. 8 чэрвеня тагачасны прэс-сакратар МЗС Мікалай Барысевіч заявіў аб недапушчальнасці падобных выказванняў. Паводле словаў М.Барысевіча, пытанні, датычныя унутранай структуры і развіцця беларускага грамадства, знаходзяцца ў выключнай кампетэнцыі беларускага народа.

Тым не менш, паводле звестак БелаПАН, зацвярджэнне М.Козака, як і шэрагу іншых кандыдатур на пасады амбасадараў ЗША ў замежных краінах, у Сенаце адкладвалася не ў сувязі з гэтым канфліктам, а выключна па ўнутрыпалітычных прычынах. Зацвярджэнне амбасадараў стала прадметам торгу паміж адміністрацыяй дэмакратаў і камітэтам Сената, які кантралюецца Рэспубліканскай партыяй, напярэдадні прэзідэнцкіх выбараў у ЗША. ■

БелаПАН

Кіраўнікам далі па шапцы

За несвоечасовую сплату заробкаў

Атрымаць заробак у Беларусі — вялікае шчасце

Фота IREX/ProMedia

Наталля КУЛАГІНА

16 верасня ўступіў у сілу ўказ А.Лукашэнкі «Аб прыцягненні да адказнасці асобаў, вінаватых у невыкананні рашэнняў прэзідэнта Рэспублікі Беларусь аб выплаце заработнай платы».

Ва ўказе нагадваецца, што, згодна з распараджэннем А.Лукашэнкі, запазычанасць па зарплаце павінна была быць пагашаная да 1 верасня. Для кантролю за выкананнем гэтага распараджэння была створаная спецыяльная камісія, якая ўстанавіла, што больш чым у 600 прадпрыемствах і арганізацыях не забяспечаная своечасовая выплата працоўным зарплаты.

Такія факты зафіксаваныя практычна ва ўсіх абласцях і Мінску. Найбольшая запазычанасць па заработнай плаце дапушчаная ў Гомельскай, Мінскай і Гродзенскай абласцях, а таксама на прадпрыемствах міністэрства сельскай гаспадаркі і харчавання і міністэрства будаўніцтва і архітэктуры.

Падчас работы камісіі ўпаўнаважанымі органамі прыцягнутыя да адміністрацыйнай і дысцыплінарнай адказнасці, у тым ліку вызваленыя ад займаемых пасадаў, больш за 90 службовых асобаў.

Указ «звяртае ўвагу» прэм'ер-міністра Уладзіміра Ярмошына на «недастатковы кантроль за своечасовай выплатай заработнай платы», а таксама «строга ўказвае» віцэ-прэм'еру Аляксандру Папкову на «непрыняцце эфектыўных захадаў па забеспячэнні своечасовай выплаты заработнай платы ў аграрным сектары эканомікі». Міністр сельскай гаспадаркі і харчавання Уладзімір Папоў і міністр архітэктуры і будаўніцтва Генадзь Курачкін «строга папярэджаныя» за «нізкую патрабавальнасць да кіраўнікоў падведамасных міністэрствам арганізацыяў, якія дапусцілі парушэнні парадку і тэрмінаў выплаты заработнай платы». Адзначаныя «сур'ёзныя недахопы» ў арганізацыі працы Гомельскага, Мінскага і Гродзенскага аблвыканкамаў.

Органам, якія ажыццяўляюць рэгістрацыю суб'ектаў прадпрымальніцкай дзейнасці, даручана «разгледзець пытанне аб ліквідацыі суб'ектаў, у якіх выяўленыя факты несвоечасовай выплаты заработнай платы». ■

БелаПАН

«Хельсінкі-ХХІ» адкалолася ад Хельсінкскага камітэта

Уладзімір ТРАЦЦЯКОЎ

Праваабаронцы ў колькасці каля 25 чалавек, якія ўваходзілі ў Беларускі Хельсінкскі камітэт, заявілі аб выхадзе са складу БХК і аб намеры «прыкласці ўсе сілы да стварэння ў краіне праваабарончай арганізацыі». Прычынай іх выхаду з камітэта сталі сур'ёзныя рознагалоссі з кіраўніцтвам БХК, а падставай для сыходу з агульнага сходу БХК, які прайшоў 16 верасня, непрыманне парадку дня, прапанаванага радай мінскага аддзялення БХК.Ператварэнне камітэта «ў невялікую калабарацыяністкую партыю — сур'ёзны ўдар па развіцці грамадзянскай супольнасці ў Беларусі, — гаворыцца ў заяве. — Саўдзел у такога кшталту працэсах для нас цалкам недапушчальны». У ліку першых, хто падпісаў заяву групы «Хельсінкі-ХХІ» — Юрый Хадыка, Аляксандр Патупа, Уладзімір Халіп, Юрый Хашчавацкі.

У заяве выказаны шэраг прэтэнзіяў да кіраўніцтва БХК, якія сталі прычынай расколу праваабарончай арганізацыі. У якасці галоўнай называецца выключэнне некалькіх кіраўнікоў БХК кандыдатамі ў дэпутаты палаты прадстаўнікоў (насуперак рашэнню рады аб няўдзеле ў выбарах у якой-небудзь форме, апроч звычайнага назірання). Гэта разглядаецца заяўнікамі як садзейнічанне задавальненню «галоўнага запыту рэжыму — ягонай легітымізацыі ў вачах сусветнай супольнасці». Адзначаецца таксама «дыктатарскі стыль» кіравання камітэтам, калі «актыўна выкарыстоўваюцца рэпрэсіўныя захады ў дачыненні сяброў БХК, супрацоўнікаў выканаўчай дырэкцыі, усіх тых, хто мае неасцярожнасць выказаць сваю нязгоду з мэтамі і метадамі працы старшыні». «Сумна, але факт, — канстатуецца ў заяве, — праваабарончая арганізацыя сама стала генератарам парушэння правоў чалавека».

Заяўнікі групы «Хельсінкі-ХХІ» просяць падтрымаць намер аб стварэнні новай праваабарончай арганізацыі «усіх тых, хто разумее першачарговую важнасць праваабарончай дзейнасці на дадзеным этапе развіцця Беларусі і гатовы прызнаць, што ў свеце існуюць каштоўнасці больш значныя, чым уласныя палітычныя амбіцыі». ■

БелаПАН

Фестываль прэсы вымушаюць эміграваць

Наталля КУЛАГІНА

Пытанне аб правядзенні першага Беларускага фестывалю недзяржаўнай прэсы, прысвечанага Дню міжнароднай салідарнасці журналістаў, застаецца адкрытым.

Напомнім, што яго планавалася правесці 8 верасня ў Віцебску, у памяшканні культурна-дзелавога цэнтра ААТ «КІМ», прычым, усе неабходныя фармальнасці арганізатар фестывалю — Беларуская асацыяцыя журналістаў (БАЖ) — выканала. Аднак за паўтара тыдня да гэтага дня намеснік старшыні Віцебскага гарвыканкама Ларыса Аленская заявіла прадстаўнікам БАЖ, што Віцебск не можа прадаставіць памяшканне для правядзення журналісцкага форуму, пытанне трэба ўзгадняць з прэзідэнцкімі структурамі. Гэтае патрабаванне ў БАЖ палічылі парушэннем заканадаўства, у прыватнасці, артыкула 1 Закона аб сходах, вулічных шэсціях, дэманстрацыях і пікетаваннях.

Тым не менш, імкнучыся дасягнуць станоўчага выніку, арганізатары фестывалю звярнуліся да ўладаў краіны. Аднак, як паведамляе прэс-служба БАЖ, амаль двухтыднёвыя перамовы з памочнікам прэзідэнта Сяргеем Посахавым былі безвыніковымі: далей за абяцанні справа не зрушылася, пытанне аб правядзенні фестывалю пакуль не вырашанае.

У сувязі з гэтым кіраўніцтва БАЖ разглядае прапановы калегаў з Польшчы і Літвы аб правядзенні першага Беларускага фестывалю недзяржаўнай прэсы на тэрыторыі суседніх дзяржаваў. ■

БелаПАН

Добры ўраджай бульбы

Абяцае міністэрства сельскай гаспадаркі

Аляксей АРЭШКА

Паводле прагнозаў спецыялістаў міністэрства сельскай гаспадаркі і харчавання Беларусі, сёлета ўвосень у рэспубліцы будзе вельмі добры ўраджай бульбы.

Згодна з апошнімі аператыўнымі звесткамі, бульба ўбраная на плошчы 8,7 тысячы гектараў, што складае 10% да пасаджанай сельскагаспадарчай культуры. Сярэдняя ўраджайнасць складае 168,4 цэнтнера з гектара.

У мінсельгасхарчы БелаПАН заявілі, што ніякіх праблемаў з набыццём бульбы сёлета ўзімку ў гараджан не будзе — наадварот, ужо цяпер узнікаюць праблемы з яе збытам. І гэта нягледзячы на тое, што цэны на «другі хлеб» даволі нізкія. Напрыклад, бульба, якая ідзе на прамысловую перапрацоўку, рэалізуецца па цане 65 тысяч рублёў за тону, харчовая — 80 тысяч. Ніякіх рэальных буйных кантрактаў на пастаўку бульбы за межы Беларусі пакуль не заключана.

БелаПАН

Баранавіцкіх чыноўнікаў вучаць этыкету

Алесь ГОРБАЧ
Радыё «Свабода»

У Баранавіцкім гарвыканкаме днямі з'явіўся даволі цікавы дакумент пад інтрыгуючай назвай «Аб увядзенні ў дзеянне нормаў этыкету і паводзінаў для работнікаў Баранавіцкага гарвыканкама».

Згодна з новым цыркулярам, гарвыканкамаўскім чыноўнікам рэкамендуецца падчас прыёму наведвальнікаў прывітліва ўсміхацца, падтрымліваць кантакт вачыма, вітацца, па магчымасці, першым. З дапамогай фразаў накшталт «Што б Вы хацелі?» альбо «Чым я магу Вам дапамагчы?» чыноўнік павінен дэманстраваць добразычлівы настрой і гатоўнасць да размовы, прыняць наведвальніка так, каб той абавязкова сказаў «Дзякуй». А на гэты дзякуй трэба адказаць «Калі ласка» ці «Няма за што».

Цыркуляр вучыць, што супрацоўнік не павінен развітвацца з наведвальнікам першым, аднак, калі той сыходзіць не развітаўшыся, то абавязкова яму ўслед трэба сказаць «Усяго вам добрага».

Што ж датычыць знешняга выгляду чыноўніка, дык і на гэты конт ёсць інструкцыі: не варта трымаць рукі каля твару, падпёршы імі галаву, валасы заўсёды павінны быць чыстымі, і, увогуле, увесь знешні выгляд супрацоўнікаў, на думку распрацоўшчыкаў гэтага дакумента, павінен падтрымліваць імідж гарвыканкама як сур'ёзнай, надзейнай і стабільнай дзяржаўнай структуры. ■

ПОЛИГРАФИЧЕСКОМУ ПРЕДПРИЯТИЮ (г.МИНСК)
ТРЕБУЕТСЯ НА РАБОТУ
ПЕЧАТНИК
(РОМАЙОР, ДОМИНАНТ) С ОПЫТОМ РАБОТЫ
Т. 8-0294770336

Для размещения редакции газеты
СНИМЕМ В АРЕНДУ ИЛИ
ПРИМЕМ ДОЛЕВОЕ УЧАСТИЕ
В СТРОИТЕЛЬСТВЕ ОФИСА
площадью 100-150 м² в центре Минска
т. 210-02-53
Посредников просьба не беспокоить

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Блеф и тщета куртизанок

Александр Дубравин

(Начало в №№ 56, 57, 58)

Как из Иуды слепить апостола

Вообразите сюжет: Иуда не повесился на дереве от стыда и отчаяния, а остался служить стукачом в местной иерусалимской гэбухе. Со временем его продвинули в номенклатуру, вывели в большие начальники, прикрепили к лечкомиссии. Возили в черном членовозе, надолго перекрывая дорожное движение. Хор холуев воспевал и возвеличивал его деяния. Его охраняли и берегли. Мелкие пресмыкающиеся облизывали его пятки, крупные целовали перед ним землю, а функционерши ежеминутно ловили выражение его свиных глазок.

Что иуды, как и апостолы на земле не переводятся. Не переводятся и желающие сделать белое черным. Добро назвать злом. И этим снять с себя (хотя бы на время) позорное клеймо.

На прошлой неделе через государственные газеты к нам обратились давно уже забытые, но все еще функционирующие где-то депутаты палаты представителей национального собрания Республики Беларусь, бывшие когда-то депутатами законного Верховного Совета, но променявшие легитимную законодательную власть на личную преданность г-ну Лукашенко. А именно: товарищи **Александрович, Ананьев, Астапченко, Биккинин, Бурак, Глуховский, Котляров, Кулик, Куцко, Липкин и Ходневич**. (Запомни, читатель, эти фамилии). Свое послание к нам они назвали просто и незамысловато: **«Мы хотим вместе с вами строить процветающую Беларусь!»**. Виноват, я вначале это понял таким образом, что они раскаялись. Показалось, что товарищам надоело околачивать груши в своей палате и они решили заняться делом, спуститься после своих посиделок в гущу народной жизни, жить честно, на среднюю зарплату и бороться с проклятым режимом. Ибо как же может стать Беларусь процветающей страной, если в ней творятся сплошные беззакония и безобразия, а руководит ей просроченный президент по мало кем прочитанной и неизвестно кем придуманной конституции?

Затем мой глаз выхватил одну строчку, заставившую вздрогнуть и подумать: «А как это воспримет их шеф?». Ведь такую критику и самокритику могут позволить себе только очень независимые люди: **«Попытки деструктивных сил, к которым люди относят воров при власти, местных князьков, бывших партийных функционеров...»** Ах! Как верно сказано! Не в бровь, а в глаз проклятому режиму! А вот еще правдивые строки: **«Не имея конструктивной программы, они пытаются захватить и контролировать власть в государстве и, отбросив в сторону всякие разговоры о демократии, расправиться с народовластием, в основе которого – законное право каждого человека, всего народа решать свою судьбу самостоятельным открытым голосованием»**. Так их! Крой, ребята! Туды их в качель! (Правда, про открытое голосование – это перебор, потому что свободным все-таки считается тайное голосование.

Муки совести были Иуде чужды. Он считал себя молодым прагматиком, членом команды реформаторов, защитником народа и его кормильцем. Но счастье все равно не приходило. В гости к нему ездили точно такие же, как и сам, мерзавцы, а служили ему беспринципные и трусливые особи. Порядочные люди по всему миру Иуду глубоко презирали и ненавидели. Плевали вслед его членовозу. Они знали о его подлости из книги, написанной апостолами, подвижниками распятого Христа, которая называется Евангелие. И однажды Иуда сильно обиделся на апостолов. Зачем, дескать, они распространяют по всему миру негативные сведения о нем? Зачем наносят урон его престижу? Обиделся и решил рассчитаться с апостолами. А потому, для затравки, обвинил их в измене. Назвал их предателями, получившими от врагов тридцать сребреников. Иудами назвал их...

Вот такая вечная история, достойная романа. Вечная, потому

Но откуда им это знать, бедным, нелегитимным, с их древними партшколами?) Грешным делом, я даже пожалел этих правдолюбцев, потому что за такие откровения их немедленно должны были бы отчислить из палаты, как неподдающихся выздоровлению. **«Кучка людей, скрываясь за «демократической вывеской», пытается навязать нашим людям, всему обществу жизнь не по законам нашей страны, а по инструкциям зарубежных «кукловодов» и спецслужб. Этому не бывать»**. Ах! Это они про себя, про предательский кремлевский сговор, про российские спецслужбы. Не бывать этому! Долой!

И представь себе, читатель, силу моего разочарования, когда я начал читать этот документ внимательно, с самого начала. Святая правда в мгновенье ока превратилась в грязную ложь. За патетическими словами стояла знакомая уже мораль «заглотчиков»: чем наглее суесловие, тем быстрее околпачивание. Оказалось, что воры при власти и местные князьки – это, в интерпретации авторов, мы с вами, все, недовольные их режимом. И это мы с вами, оказывается, против честных и справедливых выборов. И это мы с вами продаем нашу Родину московским «кукловодам». Более того, мы не хотим радоваться их экономическим достижениям, которые заключаются в том, что за прошедшие годы **«в стране удалось сохранить производственный потенциал промышленности и сельского хозяйства»**. А что, разве уже были бомбежки?

Авторы просто не знают меры в восхвалении самого одиозного режима в Восточной Европе, высказывают недюжинную преданность Лукашенко, и возникает полное ощущение, что жизнь они видят только по БТ: **«На этом фоне неоспоримы социальные завоевания белорусского народа. Его трудом обеспечена социальная защита, сохранены гарантии трудоустройства, отдыха, бесплатного здравоохранения и образования»**.

Цитировать можно весь документ, он того стоит. Но возникает естественный вопрос: зачем ребята подают голос из своего запечка? К чему это: «Мы хотим вместе с вами и т.д.»? Надо ли это понимать так, что мы здесь будем по-прежнему чего-то такое для них строить, а они там, в своем запечке, в своей палате будут продолжать мечтать о расцвете нашей Родины? Что одного срока, проведенного товарищами на нашем горбу, было им явно недостаточно. Неужели они считают всех избирателей полными идиотами, или сами недалекие, если так топорно лепят собственные нетленные образы борцов за святое дело?

Увы, читатель, все гораздо проще. Эти люди не борются за голоса народа. Ведь для популярности у избирателей сегодня (а они в курсе) надо крыть режим последними словами, а не восхвалять его. Народ переполнен негодованием. Но эти ребята твердо знают, что на нынешних выборах победит все равно тот, кто считает голоса. Поэтому им нужен один-единственный голос – их шефа – господина Лукашенко. Этим они продлевают свое существование. По большому счету, они ведь сочинили не письмо, а **текст присяги на верность режиму** и предлагают подписаться под ним другим людям без особых моральных принципов. А в результате – создать в своей палате корпоративный междусобойчик из лично преданных товарищей. Зачем это им нужно?

Продолжение следует

Александра Лукашенко преследуют многовекторные провалы

Окончание. Начало на стр.1

— Может быть, об этом могут рассказать те, кто, по их словам, были свидетелями встречи А.Лукашенко с Б.Клинтоном?

— Может быть. Мы видим, что даже официальные СМИ не смогли соврать настолько, чтобы утверждать о какой-либо достойной двусторонней встрече. В отношении руководителя Беларуси было продемонстрировано полное единство взглядов цивилизованного мира.

— Получается, что и китайцы к этим взглядам присоединились. Почему?

— Я думаю, что у Цзян Цзэминя был настолько плотный график встреч, что А.Лукашенко в него не вписывался. Для Китая слишком малозначительна Беларусь. Несмотря на всю помпезность, которой сопровождаются визиты китайских делегаций в Минск.

— Как известно, 24 сентября в Югославии должны состояться президентские и парламентские выборы. Можно ли в чем-то провести параллели с ситуацией в Беларуси?

— В чем то можно. В Югославии оппозиция ищет оптимальные пути МИРНОГО ОТРЕШЕНИЯ Слободана Милошевича ОТ ВЛАСТИ. Этим же занимается и белорусская оппозиция режиму А.Лукашенко.

С.Милошевич – достаточно ловкий манипулятор. Как известно, он будет уже избираться на третий срок за счет манипуляций с конституцией. В новых поправках к конституции президент СРЮ может избираться много раз. Ограничений нет. Я боюсь, что такое может произойти и в Беларуси. Если через предстоящие выборы-фарсы мы позволим легитимизировать режим.

А отличия ситуаций в Югославии и Беларуси заключаются в том, что у нас, слава Богу, нет примеси крайнего национализма властей, который замешан на кровавых войнах.

— Как Вы оцениваете новые тенденции, которые проявляются в последнее время во взаимоотношениях А.Лукашенко с Кремлем?

— Пока проявляется агрессивность Москвы в отношении Беларуси. И она, естественно, сказывается на А.Лукашенко. Та помощь России, которая была оказана накануне Венской технической конференции и будет оказываться в дальнейшем, уже в меньшей степени имеет отношение к А.Лукашенко, а в большей – к самой Беларуси. Политика России заключается в отстаивании своих собственных интересов, не теряя Беларуси. Но и не желая оставаться единственной страной, которая поддерживает столь одиозный режим.

— Вы говорите о единстве взглядов цивилизованного мира в отношении режима А.Лукашенко. Однако, многие наблюдатели отмечают, что на Венской технической конференции по Беларуси такое единство не подтвердилось. И подтверждением этому стало отдельное, жесткое заявление представителя США. Можете ли Вы назвать страны, которые в европейских структурах выступают за, так скажем, мягкий подход к режиму А.Лукашенко?

— Да, действительно в европейских структурах некоторые страны пытаются фактически лоббировать интересы правящего режима в Беларуси. По некоторым данным, к числу таких стран Европейского Союза можно отнести Финляндию, Германию и Грецию. ■

Беседовал **Роман ЯКОВЛЕВСКИЙ**

Пусціце і нас да сябе...

Тамаш ПАЛЬМАЧЫНСКІ

Шматлікія перашкоды, якія рэжым паставіў перад незалежнымі і партыйнымі кандыдатамі ў палату прадстаўнікоў на этапе збору подпісаў і рэгістрацыі, прывялі да масавага пратэсту і скаргаў у газеты ды еўрапейскія структуры. На незаконныя перашкоды, у прыватнасці, скардзіліся камуністы Сяргея Калякіна, лібералы Сяргея Гайдукевіча, палячнікі Міколы Статкевіча.

Але, як стала вядома, усім «пакрыўджаным» зараз прапануецца падаць апеляцыі непасрэдна на імя Аляксандра Лукашэнкі, які, нібыта, павінен даць дазвол на ўдзел гэтых кандыдатаў у выбарах — што, аднак, не гарантуе ім перамогі. Гэтыя звесткі цалкам адпавядаюць традыцыі маральнага прыніжэння сваіх палітычных супернікаў, якое А.Лукашэнка практыкуе пры любой магчымасці. Тым больш ён не павінен згубіць такі выдатны шанец паказаць еўрапейскім тэхнічным назіральнікам сваю лагоднасць і памяркоўнасць, разлічваючы на прызнанне імі сваіх выбараў. ■

Пакаранне за байкот могуць адмяніць

Аляксей ШЫДЛОЎСКІ

Юрыдычны нонсэнс, які стварыўся ў Беларусі пасля прыняцця новага Выбарчага кодэкса, можа быць выдалены.

Як вядома, Выбарчы кодэкс, прыняты сёлета, не забараняе заклікаць да байкоту парламенцкіх выбараў. У той жа час, частка 3 артыкула 167 Кодэкса аб адміністратыўных правапарушэннях за гэтыя ж дзеянні, дазволеныя Выбарчым кодэксам, прадугледжвае адміністратыўную адказнасць. Кожны ўдзельнік публічнага байкатавання можа быць асуджаны да дзесяці мінімальных заробкаў штрафу, альбо да двух месяцаў папраўчых работ па асноўным месцы працы з утрыманнем да 20% заробку.

Падобныя прэцэдэнты ўжо маюць месца ў вялікім аб'ёме. Гэта і сітуацыя з арыштаваным накладам спецвыпуск газеты «Рабочы», і затрыманні маладых людзей за тое, што яны клеілі налепкі, якія заклікалі да байкоту. Ва ўсіх гэтых выпадках міліцыянты кіраваліся менавіта Кодэксам аб адміністратыўных правапарушэннях, а не Выбарчым кодэксам.

Нядаўна з'явілася інтэрв'ю старшыні Цэнтрвыбаркама Лідзіі Ярмошынай, якая заявіла, што, сапраўды, такія супярэчнасці існуюць, але ўвогуле адмяняць гэты пункт адміністратыўнага кодэкса нельга. Ён прадугледжвае адказнасць і за зрыў выбараў, і за перашкоду выбарчаму праву грамадзянаў. Аднак пэўныя змены былі б магчымыя.

А кіраўнік кансультатыўна-наглядальнай групы АБСЕ ў Беларусі Ханс-Георг Вік паведаміў у інтэрв'ю радыё «Свабода», што змены менавіта ў артыкул 167 Кодэкса аб адміністратыўных правапарушэннях могуць быць унесены асабіста Аляксандрам Лукашэнкам праз прыняцце дэкрэта ўжо ў самы бліжэйшы час. Маўляў, для гэтага ўжо падрыхтаваны ўсе неабходныя дакументы. ■

Беларуская мова – ТБМ – наша будучыня

Дзейнасць Таварыства беларускай мовы імя Францішка Скарыны па наданні роднай мове рэальнага статусу дзяржаўнай вымагае вялікіх выдаткаў. Падтрымаць ТБМ – справа гонару кожнага грамадзяніна краіны.

Просім Вашыя ахвяраванні дасылаць на адрас: вул.Румянцава, 13, г.Менск, 220005, альбо пералічыць на разліковы рахунак ТБМ № 3015212330014 у Менскай гарадзкой дырэкцыі ААТ Белбізнесбанка, код 764 праз любое аддзяленне ашчадбанка Беларусбанк (камісійны збор пры гэтым не бярэцца).

КУПЛЮ ГРУЗЫ АКВАЛАНГИСТА (Б/У)
тел. 264-44-83

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Страна болезненных президентов

Аннетта СОКОЛЬНИКОВА

Сколько должен весить французский президент? Отчего это он так растолстел? Какой у него должен быть цвет лица? Пора, наконец, по этим вопросам внести ясность во французское законодательство, чтобы избавить граждан от напрасных волнений.

Одна из тем, живо обсуждающихся сейчас во французской прессе, — состояние здоровья Жака Ширака. Точнее, то обстоятельство, что за лето президент заметно располнел. «Набрал пять килограммов, пока отдыхал», — признался Ширак журналистам.

Может быть, в другой стране на это не обратили бы внимания, — но не во Франции. Французы еще не забыли о том, как прежние президенты — Миттеран и Помпиду — подолгу скрывали свою болезнь. Оба были больны раком. Кстати, болезнь Помпиду проявлялась, в частности, в неестественной полноте — побочном эффекте от лекарств, которые ему прописали врачи.

Об этом и вспомнили журналисты, увидев располневшего президента. И хотя личный врач Ширака попытался успокоить общественность, напомнив, что президенту уже 67 лет, а для этого возраста поправляться вполне естественно, французы продолжают беспокоиться.

Предположения о болезни президента возникли еще 14 июля, во время традиционного выступления Ширака по телевидению по случаю Дня взятия Бастилии. Было отмечено, что президент говорит с видимым усилием, да еще и хриплым голосом. А 27 августа стало очевидно, что с президентом что-то происходит. На церемонии в честь освобождения трех заложников с филиппинского острова Жоло Ширак поразил публику неестественной полнотой и бледностью. Тут же поползли слухи о тяжелой болезни президента.

Патрик Деведжиан, пресс-секретарь президента Франции, заявил, что «пресса нагло использует слухи о болезни Жака Ширака с целью добавить себе популярности». Деведжиан считает, что пять лишних килограммов не являются свидетельством болезни. «Неужели человеку нельзя набрать немного лишнего веса?» — сказал он, посоветовав журналистам не делать скоропалительных выводов, а заниматься своим делом. Раймон Форни, президент французской Национальной ассамблеи, также считает, что здоровье президента — «его личное дело. Граждан должна в первую очередь интересовать политическая деятельность главы государства».

Тем не менее разговоры о здоровье Ширака не утихают. До новых президентских выборов осталось меньше двух лет, так что не исключена возможность провокации со стороны противников Ширака. Некоторые французы жалеют, что вместе с бывшим президентом Франсуа Миттераном умер обычай, по которому президент был обязан ежегодно публиковать специальный пресс-бюллетень о состоянии своего здоровья. Но, по мнению других, это все равно ни к чему не привело бы, ведь известно, что сам Ф.Миттеран, публикуя бюллетень, фальсифицировал анализы.

Личный врач Ширака уклонился от прямого вопроса журналистов. «Слухи — вот единственная болезнь французского президента. Кстати говоря, ею страдают практически все главы государств», — сказал он. ■

Наши устроили революцию в Израиле

Трофим ЛОБАЧЕВ

Вообще-то давно уже было ясно, что все выезжающие, и выезжающие в огромных количествах, в Израиль советские, а потом и постсоветские граждане добра сионистскому государству не принесут. Так оно и вышло. Наши его таки подточили изнутри.

Израильский премьер Эхуд Барак сделал целый ряд заявлений, которые нельзя назвать иначе, кроме как гражданской революцией. То есть если все, что говорит Барак, претворить в жизнь, это будет означать пересмотр самих основ еврейского государства в той его форме, как оно создавалось после Второй мировой войны. Это будет означать существенный пересмотр (вплоть до полного низведения) роли раввинов и вообще ортодоксального иудаизма в повседневной жизни страны.

Что же он предлагает? А вот что. Ввести институт гражданского брака, ныне в Израиле отсутствующего. Так называемые смешанные пары вообще в Израиле в законный брак вступить не могут, а мотаются на близлежащий Кипр, чтобы расписаться там. Теперь с монополией раввинов на брак предлагается покончить. Дальше — больше: Барак покушается уже на святое. То есть на шабад — тотальный запрет евреям работать в субботу. Нет, он пока еще не дошел до такого вольтерьянства, чтобы приказать всем стать к станку, но уже предлагает разрешить автобусам, то есть коммунальному транспорту, работать по субботам, а также отменить запрет на полеты национальной авиакомпании *El Al* по тем же субботам. По мнению правительства, это станет первым шагом к национализации авиакомпании и привлечению инвесторов, сейчас опасающихся таких религиозных строгостей.

Предлагается также ликвидировать специальное министерство по делам религии, а его функции переложить на общественные организации. Звучит и почти кощунственное предложение: изъять графу о религиозной принадлежности из удостоверений личности! Для двух миллионов неевреев в Израиле это будет означать шаг на пути к отмене той системы, которую они считают дискриминационной. Что случилось, к чему все эти революционные выверты? Объяснение отчасти политическое, отчасти — этнографическое.

Реформа, предложенная Э.Бараком, сведет роль ортодоксальных евреев к нулю

Политическая часть состоит в том, что Барака уже совсем достали религиозные ортодоксы, которые, как он считает, стоят на пути его мира с палестинцами. А с палестинцами все равно надо будет искать мира и жить, судя по всему, если не в одном государстве, то сильно по соседству. Ортодоксальному еврейскому государству ужиться будет с ними труднее, чем государству, которое ближе к американскому или европейскому типу.

Второе объяснение — этнографическое: уже сегодня выходцы из бывшего СССР составляют примерно четверть всего населения Израиля (причем существенную часть их составляют семьи смешанные — иудейско-христианские). Это люди, мало того что выросли в атеистическом государстве со всеми этнокультурными последствиями, но еще и предельно социально циничные. Их бытовая культура подтачивала, а главное, продолжает подтачивать устои ортодоксального сионизма, развивая его в светском, более живучем и конкурентоспособном в условиях современного мира направлении. ■

Европейская оборона и европейская солидарность

Вацлав ГАВЕЛ,
президент Чешской Республики

Возможно, во мне говорит опыт человека, пережившего сорок лет коммунистического режима, а перед тем – нацистскую оккупацию. Быть может, сказывается опыт жителя страны, находящейся в самом центре Европы, страны, которая веками являлась перекрестком европейских духовных течений, геополитических интересов и противоборства. Возможно, все эти факторы в совокупности привели меня к убеждению в том, что Европа является единым политическим образованием, безопасность которого неделима.

Представление о возможности вечного существования двух Европ – одной демократической, стабильной, процветающей и интегрированной, другой менее демократической, менее стабильной, менее процветающей и изолированной, – неверно. Все равно что одна половина комнаты может отапливаться, а другая содержаться в холоде. Есть только одна Европа, несмотря на существующую разделенность. Любые значительные события находят отзвук на всем континенте в целом.

Если Европе предстоит стать одним целым, если Европейский Союз собирается принять в свои ряды новые посткоммунистические демократии (что соответствует интересам всей Европы), то нужно решить ряд жизненно важных задач как внутри новых демократий, так и внутри Европейского и Атлантического союзов.

Дело в том, что живущее общество не может перестроиться по команде сверху. Таким образом, Европа должна помочь этим новым демократиям стать органической частью континента, подчиненного идеям углубления и расширения гражданского общества. Чем более разнообразными и взаимосвязанными станут европейские гражданские структуры, тем лучше новые демократии будут приспособлены к членству в ЕС, и тем более стабильной окажется их государственность.

Чтобы достичь таких целей, Европа должна поощрить новые демократии передать функции по осуществлению различных задач по укреплению солидарности самоуправляемым органам и неправительственным или общественным организациям. Чем ниже уровень, на котором будут выполняться эти задачи, тем более прозрачным и экономичным он окажется, и тем лучше он будет удовлетворять те запросы общества, которые не в состоянии распознать центральные органы власти. Общественная солидарность станет более достоверной, если теснее увяжется с конкретными людьми или их союзами.

Подлинная солидарность среди людей, общественных групп, в населенных пунктах и регионах, также служит самой надежной основой для таких форм солидарности, которые могут быть реализованы только на государственном уровне. Политика умиротворения с идеей отречения от европейской солидарности, приведшая к капитуляции в Мюнхене, является горькой главой современной европейской истории. Этот опыт до сих пор призывает быть бдительными. Со злом необходимо бороться с первого момента его появления, но недостаточно одних только действий правительства, поскольку правительственная политика проистекает из настроя гражданского общества, из мнения людей.

И действительно, обеспокоенность вопросами безопасности является выражением общественной солидарности. ЕС интенсивно работает над новой концепцией политики безопасности. Она должна включить в себя способность к быстрому принятию решений и к быстрому претворению решений в конкретные действия — реформы, необходимость которых подтвердили последние события в Югославии.

Прошлогодняя интервенция NATO показала, что уважение к человеческой жизни и человеческой свободе и соображения паневропейской безопасности могут повлечь интервенцию извне границ Европы. Чем сильнее мандат на такие действия, тем лучше. К сожалению, могут возникнуть ситуации, в которых мандат ООН не может быть получен, пусть даже интервенция будет в интересах многих людей, или всей Европы, или даже человеческой цивилизации в целом. До недавнего времени Европа была плохо подготовлена к такой альтернативе. Сейчас она подготовлена лучше, по крайней мере, психологически. Такая психологическая готовность должна быть использована для улучшения материально-технической готовности Европы.

Но требуется сделать гораздо большее в области превентивной безопасности, чтобы эта безопасность отражала ценности более широкого европейского гражданского общества. Если международное сообщество начало бы действовать с самого начала конфликта, то в Косово, Боснии и Герцеговине и прочих частях бывшей Югославии удалось бы спасти десятки тысяч человеческих жизней и много материальных ценностей. Несмотря на предупреждения о нависшей угрозе, действия были скромными. Эти ошибки проистекали из различных соображений внутренней политики, а также из неподготовленности принять на себя риск во имя благой цели.

Действительно, без американской энергии международное сообщество по-прежнему продолжало бы наблюдать ужасы Косово. Европа не может постоянно зависеть от Америки, в особенности при решении европейских проблем. Она должна быть способна самостоятельно вырабатывать решения. Трудно представить, что ЕС получит достойную роль в мировом порядке, если он не в состоянии определиться в отношении защиты прав человека не только на своей территории, но и в тех областях, которые в один прекрасный день могут к нему присоединиться.

Расширение ЕС можно понять только тогда, когда оно идет рука об руку с реформированием институтов ЕС. Я верю в то, что Межправительственная Конференция по институциональным реформам приведет к выработке ценных предложений, направленных на продвижение Союза вперед. Но я смотрю на это как на начало процесса, который может затянуться на десятилетия и который нужно постоянно подстегивать, ускоряя процедуру принятия решений в ЕС и делая ее более прозрачным.

В объединенной Европе не должно быть границ

С институциональной реформой связан и вопрос о том, как гарантировать меньшим государствам, платящим взносы в ЕС пропорционально своему размеру, равноправие при голосовании по сравнению с большими странами. Одним из возможных решений является учреждение второй палаты Европейского Парламента, члены которого будут избираться не прямым голосованием, а парламентами стран-членов ЕС из своих рядов. Таким образом, первая палата ЕС (т.е. его нынешний парламент) отражала бы размер отдельных государств-членов; вторая же палата с одинаковым числом представителей от каждой страны усилила бы равенство.

Раньше или позже, эти изменения потребуют того, чтобы ЕС принял четкую и понятную Конституцию, текст которой смогли бы выучить все дети Европы. Такая Конституция должна состоять из двух частей. Первая часть определяла бы права и обязанности граждан Европы и членствующих стран, основные ценности объединенной Европы, и значение и цели интеграции. Вторая часть описывала бы ключевые институты ЕС, их главные полномочия и взаимоотношения между ними. Такой основной закон не обязательно автоматически бы означал трансформацию сегодняшнего союза в федеральное сверх-государство, которым пугали евроскептики. Тем не менее, он бы облегчил для граждан интегрированной Европы задачу понимания назначения ЕС и связи ЕС с их собственной жизнью и, в результате, помог бы отождествить себя с ЕС. ■

© Project Syndicate

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Нет такой компании, которая не расходится

Константин СКУРАТОВИЧ

Приближающиеся президентские выборы будоражат умы. Причем многие люди ожидают их с чувством обреченности, считая, что у А.Лукашенко начнется еще один срок. В этой связи актуальна попытка социально-психологического анализа феномена А.Лукашенко.

Способность к повседневному мелкому, а когда нужно (отчет по плановым показателям), то и более крупному жульничеству можно было считать критерием профпригодности руководителя для работы в социалистической системе экономики. На сей счет существует множество примеров, но один из самых — это судьба первого секретаря Рязанского обкома при Хрущеве. Для выполнения собственного обязательства по обеспечению двойного плана мясопоставок секретарь приказал зарезать едва ли не весь колхозный скот.

Обязательство выполнил, награду получил и застрелился.

Ирония заключается в том, что Александр Лукашенко, будучи в глубине души «приписчиком» (а он не может не быть таковым, если вырос среди колхозных нив и амбаров), после нескольких неудачных попыток оторваться от этого «навозика» сознательно (по отсутствию выбора) пошел работать в эту же среду «начальником». Получил для карьеры хоть и заочное, но все-таки базовое образование экономиста, то есть безусловно освоил весь механизм экспроприаций. Но во власть пришел именно благодаря заявленному стремлению бороться против коррупции.

Однако А.Лукашенко не только борется с «приписками», он еще и занимается политикой. По этой причине его борьба носит вынужденно селективный характер. То есть, чтобы не сломать гармонию, он и для умиротворения плебса, и для того, чтобы не потерять «чувство хозяина», выдергивает того или иного руководителя, как хозяйка редиску из грядки. Но можно предположить, что не любого, а того, кто уже не нужен, стал опасным или бесполезным.

Имидж «провинциального начальника» А.Лукашенко сохранил на всю жизнь

В таком же контексте следует искать и причины «антыбеларускасці» Александра Лукашенко. Он безусловно не чувствовал себя комфортно в детстве, в деревне без отца, в то время, когда установка на «уехать в город» была генеральной. Он уехал с трудом, помаялся и вернулся назад, пусть даже на «старшынёўскую пасаду», но все же в глубочайшую провинцию. Внешний большой мир его не востребовал, оказался равнодушным к честолюбивым замыслам. Но вдруг мир поменялся, сломался, между тесными номенклатурными рядами возникли трещины и пропасти. Теперь то, что раньше мешало «занять место», стало достоинством. И реализовалось, когда минские интеллигенты занялись поиском энергичных провинциалов, которые могли бы составить действенную оппозицию старому режиму. Принцип отбора таков: пусть не умный, но подходящий по уму. То есть мы его всему научим, что нам надо.

Однако, А.Лукашенко считал себя именно «умным», а агрессивность позволила ему провести собственную селекцию «подходящих по уму». В деревню он когда-то возвращался непонятым, позвали — значит «поняли». Держись теперь, кузькина мать! Таким образом плебейский национализм, для которого стремление «выбиться в люди» всегда существенно, отомстил национализму интеллигентскому, «благородному». Кстати, при другом раскладе он также бы громил, например столичных коммунистов-обновленцев, собственно, кого угодно. Возможно мы заблуждаемся, но, на наш взгляд, именно так можно объяснить тот парадокс, что союзниками А.Лукашенко являются сельчане — последние, может не самые лучшие, субъекты той самой культуры, за которую борются националисты-интеллигенты.

Кстати, наблюдая над усилиями А.Лукашенко, многие и многие вели себя крайне эгоистично. Считали — пусть закроет пару-тройку газет, вообще, прищемит политиков, но даст свободу бизнесу, защитит его от произвола коррупционеров, рэкетиров и прочих нехороших личностей. Короче, прочили А.Лукашенко роль белорусского Пиночета.

Что ж, А.Лукашенко во многом эти чаяния оправдал. Посвоему. Он ущемил всех, но за чужой счет ничего никому не дал. Потому что А.Лукашенко (говорим не о легитимности — о ситуации) глава государства, формальной организации, а ведет себя как неформал, как герой, как идеалист.

Идеализм Александра Лукашенко выражается в непонимании им эпохи, характера принципиальных изменений, которые определили лицо современного мира. Его неприятие западной демократии основывается на убежденности в том, что она живет не так, не по-людски, не по справедливости. Напротив, мы бедны, но благородны. Пусть мы погибнем, но только потому, что в остальном мире царит абсолютное зло. И если мы не хотим служить злу, мы должны погибнуть. Мы не можем «сдаться в плен» — если недостижима победа, остается смерть. Не пойдем же мы на самом деле на поклон «к этим жуликам из МВФ».

В одном из опросов респонденты попросили назвать самого выдающегося мыслителя в истории человечества. Они назвали Карла Маркса, «обойдя» Исаака Ньютона, Альберта Энштейна и многих других. Кстати, о теории относительности большинство знает лишь то, что один волос в супе — это много, один волос на голове — ничтожно мало. Поэтому трудно сказать: выбран К.Маркс по уму или он показался публике по уму подходящим. Но всякий здравый человек, слушающий, например, селекторные монологи А.Лукашенко и наблюдающий за реакцией зала, может точно определить: собралась дружная компашка подходящих по уму. И это важная реальность нашего поэтапного счастья переходного периода.

Но, к счастью, нет такой компании, которая не расходится. Только когда?! ■

Дабрабыт напракат

Кірэй МАНУЙЛА

Памеры попыту на паслугі пракату – гэта паказчык дабрабыту насельніцтва: людзі, якія не маюць магчымасці набыць неабходныя рэчы, вымушаныя браць іх у часовае карыстанне. За першыя 8 месяцаў гэтага года ў прадпрыемства «Адпачынак», якое займае 70% пракатнага рынку Мінска, звярнуліся 110 тысячаў чалавек.

Фота Ул.ШЛАПАКА

Вясельныя строі таксама можна ўзяць напракат

Ва ўпраўленні бытавога абслугоўвання Мінгарвыканкама кажуць, што, у прынцыпе, галіна пракату павінна быць прыватнай, але ва ўмовах цяперашняга эканамічнага заняпаду мала хто можа сфармаваць належны рэчава-пракатны фонд. Таму прыватныя фірмы абмяжоўваюцца звычайна вузкаспецыялізаваным рэчавым пракатам: ці то відэа- і аўдыёпрадукцыяй, ці то вясельнымі строямі. Шырспажыўны асартымент мае толькі «Адпачынак».

Але і тут з-за недастатковасці зваротных сродкаў не ўдаецца як след папаўняць і абнаўляць пракатныя фонды. Рэнтабельнасць фірмы – усяго каля 5 %. Напрыклад, цяпер у пунктах пракату «Адпачынку» налічваецца 11.000 тэлевізараў і 3.500 халадзільнікаў, прычым на сёння ўсе яны знаходзяцца на руках – а значыць, калі нехта захоча скарыстацца гэтай паслугай, то яму трэба будзе чакаць да таго часу, пакуль папярэдні карыстальнік не верне рэч у пункт пракату.

Што да коштаў, то яны зусім не вялікія. У залежнасці ад якасці і тэрміну эксплуатацыі тэлевізары на месяц можна ўзяць за 2.000-8.000 рублёў, лядоўні – за 1.500-4.000 рублёў. Хоць звычайна іх бяруць на цэлыя гады. На іншыя прадметы культурна-побытавага прызначэння, хатняй гаспадаркі і спорту, якія бяруць звычайна з нагоды (да прыкладу, для вандроўкі ці калі штосьці-небудзь проста зламалася дома), расцэнкі такія: дзіцячыя каляскі каштуюць 170 рублёў на суткі, электрадрэлі – 380 рублёў, пральныя машыны – 54 рублі, пыласосы – 44 рублі, піяніна – 80 рублёў, фотаапараты – 550 рублёў, раскладушкі – 240 рублёў, спальныя мяхі і намёты – ад 500 да 1.000 рублёў.

Супрацоўнікі пунктаў пракату даводзяць, што асноўнымі іхнімі кліентамі ёсць пенсіянеры і студэнцтва і што ў параўнанні з мінулымі гадамі сёлета попыт значна павялічыўся і цалкам далёка не задавольваецца. І робяць выснову, што народ становіцца «усё бядней». ■

Бензін даражэе

Кірыла ПАЗЬНЯК

Павелічэнне коштаў на бензін, што павальна ахінула Еўропу, днямі дайшло і да Беларусі. Гэтае падаражэнне – наўпроставы вынік росту сусветных цэнаў на нафту.

Учора на дзяржаўных аўтазапраўках бензін А-76 прадаваўся па цане каля 360 рублёў, бензін Аі-92 каштаваў 460 рублёў, бензін Аі-95 — 525 рублёў. Для параўнання: на мінулым тыдні кошты на бензін Аі-92 вагаліся ад 413 да 442 рублёў.

У "Белнафтахіме" гавораць, што падаражэнне паліва склала 6-8 %, але на гэтым наўрад ці ўсё спыніцца. Справа ў тым, што, калі ў жніўні Беларусь купляла нафту за 126 долараў за тону, то з 5 верасня – ужо болей як за 130 долараў за тону, а самым бліжэйшым часам, па прагнозах спецыялістаў, гэтая лічба ўвогуле сягне да 144 долараў. ■

Кто похитил оператора ОРТ?

Наталья РАДИНА

Следственные органы Беларуси пытаются «спустить на тормозах» дело об исчезновении оператора ОРТ Дмитрия Завадского 7 июля этого года. Такую версию высказал заведующий отделом спецпроектов ОРТ Павел Шеремет на пресс-конференции, которая прошла 15 сентября в Минске.

«У меня создается впечатление, что ситуацию с исчезновением Д.Завадского прокуратура Беларуси сегодня подгоняет под рамки придуманного уголовного дела», — заявил П.Шеремет.

Он сообщил, что дело об исчезновении Д.Завадского передано из транспортной прокуратуры в прокуратуру Беларуси, и ведет его теперь следователь Лопатик – именно он расследовал убийство председателя Могилевского комитета госконтроля Евгения Миколуцкого, взорванного в 1997 году.

По словам российского журналиста, официальное следствие связывает исчезновение оператора ОРТ с нашумевшим этим летом убийством лидера незарегистрированой организации «Русское национальное единство» Глеба Самойлова, а также проживавшей в Минске азербайджанской семьи.

По словам П.Шеремета, следователь генпрокуратуры Лопатик считает, что организовать похищение Д.Завадского мог инструктор РНЕ, бывший лейтенант спецподразделения «Алмаз» Валерий Игнатович, задержанный по подозрению в убийстве Г.Самойлова.

В январе этого года, приехав со съемок в Чечне, Дмитрий Завадский рассказал «Белорусской деловой газете» о некоем белорусском наемнике, воюющем на стороне чеченских боевиков. — Валерии Игнатовиче, задержанном российскими солдатами в декабре 1999 года на территории Чечни в горном поселке Шали по подозрению в связи с боевиками, но отпущенном из-за недостатка улик.

«Если будет доказана причастность В.Игнатовича к убийству Г.Самойлова, то по умолчанию будет признано, что он же мог похитить Д.Завадского», — сказал Павел Шеремет. Он сослался на мнение следствия: якобы между двумя РНЕшниками мог разгореться скандал с поножовщиной из-за «позорного» поведения В.Игнатовича – инструктор РНЕ, а воевал на стороне чеченских боевиков! Поскольку правду об Игнатовиче раскрыл Д.Завадский, то бывший спецназовец мог отомстить и ему.

П.Шеремет сообщил журналистам, что, кроме В.Игнатовича, по подозрению в убийстве Г.Самойлова задержаны еще пять человек, которые были связаны с РНЕ. Кое-кто из них – бывшие бойцы спецназа. Но никто из задержанных не признается в похищении Д.Завадского, и никаких прямых доказательств в их причастности к этому нет. Да и сама версия об «обиженном» инструкторе РНЕ маловероятна. Дмитрий Завадский в интервью «БДГ» не назвал имени В.Игнатовича, по словам П.Шеремета, никогда его не видел, а рассказывал о задержании белоруса по подозрению в связи с боевиками со слов руководителя пресс-службы МВД Чечни.

Дмитрий Завадский и Павел Шеремет на судебном процессе. Архив, г. Ошмяны, 17 декабря 1997г.

Возвращаясь к личности следователя Лопатика, П.Шеремет отметил: «Я боюсь, что дело Дмитрия Завадского будет расследоваться по схеме раскрытия убийства Е.Миколуцкого. Тогда тоже были задержаны четыре подозреваемых. Никаких прямых доказательств их причастности к убийству Е.Миколуцкого не было. В результате предполагаемый организатор этого преступления – Валерий Ткачев – погиб в камере при загадочных обстоятельствах, двое ни в чем не сознались. Материалы следствия базировались лишь на показаниях одного парня. В результате всех осудили, и дело закрыто...»

Заведующий отделом спецпроектов ОРТ Павел Шеремет высказал свое мнение, кто виноват в исчезновении его коллеги: «Я считал и продолжаю считать, что к этому причастны белорусские спецслужбы и лично Александр Григорьевич Лукашенко».

Канал ОРТ приступил к съемкам документального фильма об исчезнувших в Беларуси людях, сообщил П.Шеремет. Рабочее название фильма – «Люди на болоте». Уже сняты интервью с Тамарой Винниковой в Лондоне, женой Юрия Захаренко в Германии и женой Виктора Гончара в Минске.

«Как только я приступил к съемкам, у меня появилось очень много «доброжелателей», которые стали активно уговаривать бросить эту затею. Всю неделю съемок за нами было установлено наружное наблюдение. Группа москвичей, обеспечивающих наше внешнее прикрытие, даже зафиксировала те машины, что постоянно нас преследовали». ■

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

РЭХА

В Вашей газете опубликована статья Р.Яковлевского под названием «Посол не хочет возвращаться домой».

В ней утверждается, что «информация о том, что чрезвычайный и полномочный посол Республики Беларусь в Бельгии Владимир Лабунов собирается остаться на Западе, циркулирует не один день» и что «он (посол) решился на заключение контракта с западными работодателями и вернуться к научной работе».

Заявляю, что эти утверждения являются ни на чем не основанным вымыслом. Я не собираюсь оставаться на Западе и никаких контрактов с западными работодателями в научной области я не собирался подписывать.

Являясь послом Беларуси в столице Европы Брюсселе, в котором сосредоточены все научно-технические программы Европейского Союза, я, как ученый, уделяю большое внимание изучению этих программ, содействую участию в них ученых Беларуси и, таким образом, интеграции белорусской науки в европейскую.

По возвращении в Беларусь после дипломатической работы эти знания я собираюсь использовать в области информационных технологий, стратегию развития которых в Беларуси я изложил и направил в Администрацию Президента Республики Беларусь.

Категорически возражаю также против заявления «представляется вероятным желание В.Лабунова, с таким солидным своим стажем работы, быть назначенным на новую, более высокую должность». Такие заявления могут базироваться только на конкретных фактах, а не на основе посылки «представляется вероятным». Требую опубликовать мое заявление в Вашей газете. Оставляю за собой право обратиться в суд для защиты моей чести и достоинства.

Чрезвычайный и Полномочный Посол Республики Беларусь в Королевстве Бельгия В.А.ЛАБУНОВ

12.09.2000, г.Брюссель

Гульні ў «наглядальнікі»

Рыгор БУЯН

Наглядальнікі ажно 15 еўрапейскіх дзяржаваў накіроўваюць сваіх наглядальнікаў на выбары палаты прадстаўнікоў, першы тур каторых пройдзе 15 кастрычніка. Такую сенсацыйную заяву зрабіў у мінулую пятніцу старшыня міжнароднай камісіі Савета рэспублікі Мікалай Чаргінец.

Сенсацыйнасць заявы заключаецца ў тым, што пры ігнараванні парламенцкіх выбараў буйнейшымі міжнароднымі арганізацыямі, наглядаць за выбарамі нібыта прыедуць прадстаўнікі ажно 15 краінаў Еўропы, у тым ліку з Бельгіі, Чэхіі, Югаславіі, Балгарыі.

«Пачынаючы з Турцыі, жадаюць парламентарыі прыехаць. Я не краную краіны СНД, гэта само сабою зразумела, яны, вядома, захочуць наведаць гэтыя выбары. З Захаду — я ўжо дакладна памятаю — выказалі такое жаданне прадстаўнікі парламентаў Чэхіі, Балгарыі, Бельгіі, Югаславіі. З поўначы едуць да нас прадстаўнікі Латвіі, Літвы, з Усходу — можна здагадацца, хто прыедзе». Між тым, М.Чаргінец не назваў ні аднаго прозвішча, не гаварыў пра ўзровень прадстаўніцтва еўрапейскіх місіяў. Апроч усяго, права накіроўваць *міжнародных наглядальнікаў* маюць толькі некаторыя міжнародныя арганізацыі – прыезд астатніх «наглядальнікаў» можа расцэньвацца не інакш як турыстычныя паездкі, а не як міжнароднае нагляданне за выбарамі. Так што фраза Мікалая Чаргінца «хто прыедзе — пазнаёмімся тут» нічога, апрача ўсмешкі, выклікаць не магла.

Аказваецца, што старшыня міжнароднай камісіі не ведае пра тое, што ў Мінск ужо прыехалі тэхнічныя эксперты Бюро па дэмакратычных інстытутах і правах чалавека, і што з 18 верасня яны прыступілі да выканання сваіх абавязкаў. Таму падобныя «сенсацыйныя» заявы, зробленыя без спасылкі на канкрэтныя імёны, парламенты, успрымаючыя, мякка кажучы, досыць скептычна. Гэтак жа, як абсалютна беспадстаўная заява 1-га сакратара ЦК Камуністычнай партыі Беларусіі і Белдзяржтэлерадыёкампаніі Віктара Чыкіна пра прыезд наглядальнікаў Еўрапейскага Саюза. ■

Анкета чытачоў НАШАЙ СВАБОДЫ

1. Колькі часу вы чытаеце «НС» (уключаючы СВАБОДУ і НАВІНЫ)?

- ☐ 1-ы год
- ☐ 2-гі год
- ☐ 3-ці год
- ☐ 4-ты год ці болей

2. Як вы ацэньваеце газету НАША СВАБОДА, у параўнанні з газетамі СВАБОДА і НАВІНЫ?

- ☐ Газета змянілася ў лепшы бок
- ☐ Змяненні мне не падабаюцца
- ☐ Якіх-небудзь змяненняў не заўважыў

3. Вашыя адносіны да газеты «НС»:

- ☐ як да аб'ектыўнай незалежнай газеты
- ☐ газеты, якая прадузята адносіцца да ўлады
- ☐ газеты, якая ідзе на повадзе ва ўлады

4. Вашыя інтарэсы і ацэнкі інфармацыі ў газеце:

Якая інфармацыя вас цікавіць	Ацаніце колькасць інфармацыі ў газеце		
	дастаткова	недастаткова	залішне
Навіны			
Палітыка			
Эканоміка			
Навіны Расіі і СНД			
Сусветныя навіны			
Аналітычныя артыкулы			
Грамадства			
Крымінальныя здарэнні			
Культура, рэлігія			
Гісторыя			
Свецкая хроніка			
Спорт			
ТБ			

5. Якія друкаваныя выданні вы чытаеце акрамя «НС»:

	Заўсёды чытаю	Зрэдку чытаю
«БДГ»		
«Белорусская газета»		
«Белорусский рынок»		
«Народная воля»		
«Народная газета»		
«Республика»		
«Советская Белоруссия»		
«Вечерний Минск»		
«Свободные новости»		
«Известия»		
«Аргументы и факты»		
«Комсомольская правда» (толстушка)		
«Комсомольская правда»		
Іншыя выданні (пазначце)		

6. Паведаміце, калі ласка, некаторыя дадзеныя пра сябе:

Пол: ☐ м ☐ ж

Узрост_____________

Адукацыя: ☐ Сярэдняя ☐ Сярэдняя спецыяльная ☐ Незаконачаная вышэйшая ☐ Вышэйшая

Месца працы: ☐ Прыватнае прадпрыемства ☐ Дзяржаўнае прадпрыемства ☐ Органы дзяржаўнага кіравання ☐ Грамадская арганізацыя ☐ Прыватны прадпрымальнік ☐ Сілавыя структуры

Род заняткаў: ☐ Рабочы ☐ Служачы ☐ Кіраўнік ☐ Пенсіянер ☐ Студэнт ☐ Іншы (пазначце)_____________

Газета плануе праводзіць аператыўныя тэлефонныя апытанні сваіх чытачоў. Калі вы жадаеце прыняць удзел у гэтых апытаннях, пазначце, калі ласка, сваё імя і кантактны тэлефон

____

7. Ці збіраецеся вы прыняць удзел у парламенцкіх выбарах:

☐ так ☐ не

8. Вашыя прапановы і заўвагі:______________________________

Як не зарэгістравалі бацюшку

Сяргей МАКСІМОВІЧ

Святар Іван Спасюк з пасёлка Пагранічны вылучыў балатавацца ў палату прадстаўнікоў. Каб засцерагчыся ад далейшага праследу з боку ўладаў. Аднак яго не дапусцілі да ўдзелу у выбарах.

У 54-й Гродзенскай сельскай акрузе, якая аб'ядноўвае тэрыторыю двух раёнаў (Гродзенскага і Берастаўіцкага), было чатыры кандыдаты. Зарэгістравалі толькі двух з іх. На прыкладзе рэгістрацыі добра бачна тэхналогія адсейвання непатрэбных альбо шкодных для ўлады людзей. Тэхналогія добра адпрацаваная. Тром кандыдатам быў прызначаны час для прыёму ў выбарчай камісіі. Яны з'явіліся дакладна, аднак іх прымусілі чакаць: маўляў, не ўсё яшчэ гатова. Хаця першы кандыдат пабываў у камісіі перад імі, яму чакаць не давялося. Гэта — адстаўны генерал Фралоў, былы камандуючы гродзенскім 28 армейскім корпусам. Улады робяць стаўку менавіта на яго. Яго зарэгістравалі без ніякіх праблемаў.

Трэба сказаць, што І.Спасюк спяшаўся на паседжанне камісіі ажно з Нью-Йорка, дзе гасцяваў у амерыканскіх беларусаў. Паспеў. Але, як атрымалася, спяшаўся ён дарэмна. Па-першае, ім самім была зробленая памылка пры дэклараванні сваёй маёмасці. У яго няма сваёй асабістай машыны. Стары «Паланез», які быў раней, прададзены ім на запчасткі. Аднак з рэгістрацыі ў міліцыі дагэтуль не зняты. Але не гэта галоўнае. Бацюшку адразу сказалі, што быццам бы ажно 25% сабраных за яго вылучэнне подпісаў — несапраўдныя. Але не паказалі ні аднаго з іх, не патлумачылі — на падставе чаго іх прызналі несапраўднымі. Маўляў, ідзі гуляй... Не перашкаджай працаваць.

Іван Спасюк пазначыў у паперах, што належыць да Беларускай народнай праваслаўнай царквы. Камісія ж напісала, што такая царква не зарэгістраваная. Карацей: хлусіш, няма такой царквы для нас. Беспрацоўны статус бацюшкі таксама камісіі не спадабаўся. Такім чынам, чалавек, апазіцыйны да ўладаў, ужо на папярэднім этапе іхніх выбараў робіцца непрахадным. Бо насельніцтва яго ў Берастаўіцкім раёне, дзе ён жыве, падтрымлівае.

Адмоўлена было таксама С.Ермаліцкаму, які працуе ў Гродзенскім раёне ў спажыўкааперацыі. Чалавек гэты з уласнымі перакананнямі і выразнай пазіцыяй. Падпалкоўнік у адстаўцы, камандаваў зенітна-ракетным дывізіёнам, быў на савецка-афганскай вайне. Ягоны брат — вядомы беларускі навуковец. Раптам на камісіі высветлілася, што раённая арганізацыя партыі, якая падтрымала яго у вылучэнні – Сацыял-дэмакратычная партыя народнай згоды, — пасутнасці перастала існаваць. З 13 членаў 8 зняналу напісалі пісьмовыя заявы аб тым, што яны робяцца беспартыйнымі. С.Ермаліцкі відавочна меў бы болей шанцаў ад старэйшага за яго генерала.

Зрэшты, «дзеля дэмакратыі» быў дапушчаны іншы партыец з птушкай Жырыноўскага на пінжаку. С.Васіленка—школьны настаўнік фізкультуры з г.п. Берастаўіца належыць да Ліберальна-дэмакратычнай партыі Беларусі. У значна большым за Берастаўіцкі па тэрыторыі і насельніцтву — Гродзенскім раёне ён ніякіх шанцаў не мае. Улады гэта выдатна разумеюць. Такім чынам, можна ўжо сёння з упэўненасцю сказаць, што з дапамогай уладаў у палату прадстаўнікоў пройдзе генерал Фралоў. Дарэчы, падобны аналіз і прагноз можна зрабіць па кожнай акрузе. Але навошта? Што гэта за выбары – і так зразумела. ■

Іван Спасюк у кайданках (фота з архіва)

...А Статкевіча зарэгістравалі

Аляксей ШЫДЛОЎСКІ

Нягледзячы на цэлы шэраг незарэгістраваных кандыдатаў на ўваходжанне ў «палату прадстаўнікоў», якія лічацца дзеячамі *апазіцыі, сапраўднай* сенсацыяй стала рэгістрацыя старшыні Сацыял-дэмакратычнай партыі (Народная Грамада). Мікола Статкевіч цяпер афіцыйна з'яўляецца кандыдатам у дэпутаты па 107-ай Мінскай выбарчай акрузе. Сенсацыяй гэта стала лічыцца пасля паведамленняў аб недапушчэнні да выбараў незарэгістраваных былых сябраў дэмакратычнай кааліцыі (Юлія Чыгір, Валеры Шчукін ды іншыя). Больш за тое, з дванаццаці сябраў партыі Статкевіча адмовілі ў рэгістрацыі ажно дзесяці. І на гэтым фоне «зялёнае святло» для старшыні партыі выклікае шчырае здзіўленне.

Не менш здзівіўся і сам Мікола Статкевіч, які пазней сказаў, *што ўжо збіраўся абскарджваць* мяркуемую адмову ў рэгістрацыі ў Цэнтрвыбаркаме і вышэйшых судовых інстанцыях.

Па словах сведкаў рэгістрацыі сацыял-дэмакрата, напачатку ўсё павінна было пайсці па іншым сцэнары. *Зачыталі* чарговы ворах парушэнняў пры зборы подпісаў і прапанавалі выключыць М.Статкевіча з выбарчай гонкі, але пасля некалькі сябраў камісіі запрацівіліся, і ў выніку большасцю М.Статкевіч перамог.

Аднак перамогай гэта назваць можна толькі ўмоўна. Рэгістрацыя М.Статкевіча толькі дасць рэжыму яшчэ адну нагоду казаць пра сваю дэмакратычнасць і прыводзіць прыклад прыманя яго (рэжыму) дэмакратамі. Хай сабе і *сацыял-дэмакратамі.*

Таксама ў адной з мінскіх акругаў быў зарэгістраваны старшыня Ліберальна-дэмакратычнай партыі Беларусі Сяргей Гайдукевіч. Але абвясцілі гэта днём пазней, чым у іншых акругах, *што выклікала вельмі нервовую* рэакцыю ў стане ліберал-дэмакратаў, бо такім чынам, на іх погляд, ім спрабуюць заблакіраваць доступ да тэлеэкрана БТ (заяўкі ўсім жадаючым кандыдатам трэба было падаваць да **канца мінулага тыдня**). ■

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Тэатр як люстэрка нашага жыцця

Нататкі з нагоды юбілею

Таццяна АНТОНАВА-МЕЛЬЯНОВІЧ

Як было

14 верасня 1920 года спектаклем «Рысь» па аповесці «У зімовы вечар» Элаізы Ажэшкі распачаў сваю дзейнасць Нацыянальны акадэмічны тэатр імя Янкі Купалы (тады БДТ). Цяпер яго па-свойску ласкава называюць»купалаўскі», а артыстаў – «купалаўцам». Мабыць, падкрэсліваючы тую ганаровую ролю, адведзеную лёсам гэтаму тэатру ў духоўным жыцці грамадства.

Як сведчыць гісторыя, першы прафесійны беларускі тэатр з'явіўся дзякуючы не загаду або распараджэнню «зверху», а энтузіязму і самаадданасці беларускай нацыянальнай інтэлігенцыі – адраджэнцаў канца XIX–пачатку XX стагоддзя, якія марылі аб незалежнай Беларусі. Касцяк трупы склалі ўдзельнікі Першага беларускага таварыства драмы і камедыі. БДТ арганічна ўспрыняў традыцыі таварыства (там існаваў хор, калектыў выканаўцаў на народных інструментах, танцавальная група), а таму быў самабытным, арыгінальным тэатрам. Першыя ягоныя пастаноўкі вызначаліся народнасцю, яркім паказам народнага побыту, музыкай, песнямі, танцамі, яскравым гумарам...

Дарэчы, маладая Стэфанія Станюта пачынала свой шлях на прафесійнай сцэне менавіта як танцорка, дзеля гэтага яна нават брала ўрокі харэаграфіі. Тут раскрыўся і расквітнеў талент Г.Глебава, В.Галіны, І.Ждановіч, В.Пола, Г.Грыгоніса, Б.Платонава, Л.Ржэцкай, У.Уладамірскага. Праўда, ужо ў 20-я гады гістарычная п'еса для пастаноўкі ў тэатрах Беларусі была забароненая. Ніякай нацыянальнай самабытнасці не дазвалялася, усім загадана было раўняцца на Маскоўскі Дзяржаўны тэатр. І купалаўцы вымушаныя былі раўняцца. У рэпертуары тэатра разам з класікай заўсёды былі п'есы на злабадзённыя тэмы: калектывізацыя, барацьба супраць ворагаў Савецкай улады, змаганне з нямецка-фашысцкімі захопнікамі, гераічная праца ў імя светлых ідэалаў камунізму. Цікава, дарэчы, было б рэстаўраваць некалькі такіх спектакляў і паказаць іх сучасным гледачам, каб тыя маглі лепш адчуць своеасаблівасць функцыянавання тэатра ў ідэалагізаваным грамадстве.

Дзеля справядлівасці трэба адзначыць, што, нягледзячы ні на што, Купалаўскі тэатр на працягу ўсёй сваёй гісторыі быў любімы народам. Заўзятыя тэатралы, якіх нямала было ў Мінску, як у 20–30 гады, гэтак жа і пазней у 60-80-ыя, ішлі глядзець Тамару Макараву, Генадзя Аўсяннікава, Здзіслава Стому, Паўла Кармуніна, Стэфанію Станюту, каб пачуць у іх выкананні сакавітую беларускую мову, надыхацца паветрам беларускасці, якое адсутнічала ў рэальным жыцці.

«Зоркі» нараджаліся і доўга ззялі на купалаўскай сцэне, іграць на якой для акцёра лічылася за гонар. Адпаведна, што і «зоркі», і нават пачынаючыя артысты Купалаўскага тэатра лічылі сябе элітай грамадства і жылі адпаведна – у добра спраектаваных кватэрах у прэстыжных раёнах горада, адпачывалі на курортах, ездзілі за мяжу з культурнай місіяй. Адным словам, быць акцёрам у Савецкай краіне было адказна, прэстыжна і пачэсна.

Як ёсць цяпер

Афіцыйныя ўрачыстасці з нагоды юбілею Купалаўскага тэатра, як абвешчана публічна, адбудуцца 29 верасня. Чаму не 14-га? Ды таму, напэўна, што да гэтага тэрміну проста не паспявалі прывесці ў больш-менш прыстойны выгляд будынак тэатра, якому, як вядома, ужо перавaліла за 100 гадоў і які даўнавата не рамантаваўся. Звонку ён выглядае яшчэ нішто сабе. Пашанцавала, што знаходзіцца ў цэнтры горада – падыходы да тэатра выкладзеныя пліткай. А вось знутры ўсё пааbносілася, выпрацавала, як кажуць, свой рэсурс. Каб не юбілей, то праз пару гадоў рамантаваць, напэўна, было б ужо запозна. А тут, дзякуй Богу, падаспела пастанова Савета міністраў аб умацаванні матэрыяльна-тэхнічнай базы тэатра імя Янкі Купалы. У адміністрацыі з'явіліся сродкі на закупку пульта для святла, новых пражэктараў, гукавой апаратуры. Усё лета поўным ходам ішоў рамонт, цяпер дарабляецца апошняе, бо 20 верасня – адкрыццё новага тэатральнага сезона.

Дырэктар тэатра Генадзь Давыдзька, які на працягу апошніх гадоў ніяк не мог «выбіць» сродкі на жыццёва важныя для тэатра пераўтварэнні, знаходзіцца ў радасным настроі. І гатовы кожнаму расказваць, як камфортна будзе артыстам у новых грымёрных, тэхнічнаму персаналу – у службовых пакоях, як смачна будуць карміць у тэатральным буфеце і ў якім цудоўным спартыўным зале з трэнажорамі тут можна будзе размяцца перад рэпетыцыяй. Асаблівую гордасць дырэктара выклікае той факт, што артыстаў тэатра цяпер будуць абслугоўваць у паліклініцы міністэрства ўнутраных справаў. Радасць дырэктара можна зразумець. Таму што сам ён пачынаў працаваць акцёрам на Купалаўскай сцэне і выдатна ведае акцёрскае жыццё знутры. А яно не такое ўжо зайздроснае цяпер.

«Хаця па інерцыі на тэатральны факультэт усё яшчэ немалыя конкурсы, моладзь ужо з'арыентавалася, што гэтая прафесія – з ліку непрэстыжных, і ў тэатр ісці працаваць не збіраецца. Тыя ж, хто прыходзіць, – сапраўдныя героі, якія бескарысліва аддаюць сябе служэнню мастацтву», – лічыць тэатразнаўца Таццяна Команава.

Але ці нармальнае такое становішча, калі спецыяліст з дыпломам аб вышэйшай адукацыі не можа зарабіць за ўсё сваё жыццё не толькі грошай на кватэру, але і на хлеб надзённы, на вопратку, на неабходныя лекі? Відавочна, што абсалютна ненармальнае. Прынамсі, ненармальнага вельмі шмат. І найбольшая ненармальнасць – тое, на якой трасянцы размаўляюць са сцэны Купалаўскага тэатра самі акцёры.

«Зоркі» ў Купалаўскім тэатры цяпер успыхваюць зрэдку, бо атмасфера і ў храме мастацтва, і ў грамадстве не вельмі спрыяльная для творчасці. Жабрацкія зарплаты маральна прыгнечваюць і зневажаюць чалавечую годнасць, прымушаюць акцёраў шукаць дадатковыя заробкі, мітусіцца, нервавацца. Дарэчы, сёлетні сезон тэатр не зможа адкрыць спектаклем па п'есе А.Дударава «Чорная панна Нясвіжа». «З-за фінансавых цяжкасцяў, – вытлумачвае дырэктар тэатра. – Грошы на пастаноўку не паступілі на наш рахунак».

Як будзе?

Мяркуючы па вышэйсказаным, можна зразумець, што становішча нашай «галоўнай сцэны» краіны вельмі незайздроснае. Між тым, як зазначаюць спецыялісты, тэатр, як і раней, запатрабаваны ў беларускім грамадстве. Глядзельную залу запаўняюць не прыведзеныя пад надзорам настаўніцы школьнікі, а даволі прыстойная публіка. Што гэта за людзі?

Вырасла пакаленне новых беларусаў (тых, чые дыхтоўныя дамы абкружылі цесным кальцом Мінск), якія хацелі б далучыцца да эліты, бываць на рознага кшталту культурных мерапрыемствах. Яны глядзяць у тэатры усё, што ім пакажуць. Іх эстэтычныя густы пакуль што неразвітыя і непатрабавальныя.

У тэатры, як мы ведаем, цяпер актыўна эксплуатуецца гістарычная тэматыка. Хаця першакласнай драматургіі для пастановак дастаткова шырокі выбар. Задача галоўнага рэжысёра – адчуць, што менавіта сёння патрэбна гледачу. Але тут узнікаюць праблемы. Таму што жывем мы ў няпэўны «ніякі» час. У дзяржавы няма ні сваёй ідэалогіі, ні ідэяў па кансалідацыі грамадства. А значыць, незразумела, хто ж сёння герой часу: наркаман, бізнесмен, палітык, спрытны чыноўнік, сціплы настаўнік? Героі слаўнага беларускага мінулага аказваюцца выратавальнай саломінкай...

Якое ж выйсце? Чакаць, пакуль дзяржава разбярэцца са сваімі прыярытэтамі? Можна і не дачакацца, страціць сябе ў часе і прасторы. ■

СУАЙЧЫННІКІ

Бывай, Галіна!

Таццяна АНТОНАВА-МЕЛЬЯНОВІЧ

Сумная вестка прыйшла са Злучаных Штатаў Амерыкі. Пасля цяжкай хваробы пайшла наша суайчынніца – вядомы беларускі грамадскі дзеяч у эміграцыі, мастачка, адданая дачка Бацькаўшчыны Галіна Русак.

Галіна Русак падлеткам разам з бацькамі выехала з Навагрудка ў канцы 1944 года. Бацька яе, школьны настаўнік, які працаваў у беларускай гімназіі ў час нямецкай акупацыі, вымушаны быў ратаваць сям'ю, бо ведаў, як распраўляюцца сталінскія кадры з «ворагамі народа».

Галіна Русак

Восем гадоў таму з творчасцю Галіны Русак змаглі пазнаёміцца жыхары Мінска – у Дзяржаўным мастацкім музеі была прадстаўленая выстава твораў амерыканскай беларускі.Трэба сказаць, што аказалася зусім няпростай справай «перакінуць» з-за акіяна ў Беларусь 20 работаў. Сама Галіна, дарэчы, не магла тады прыехаць – не адпусцілі справы. Яна працавала дырэктарам мастацкай бібліятэкі ў Ратгерскім універсітэце (штат Нью-Брансвік), а заняткам жывапісам магла прысвяціць толькі вольны час.

Нягледзячы на адсутнасць аўтара, выстава адбылася. Варта нагадаць, што на той час выстава суайчынніцы з Амерыкі была акцыяй і культурнай, і палітычнай. Яна сімвалізавала падзенне «жалезнай заслоны», разбурэнне ідэалогіі непрымірымай нянавісці да так званых буржуазных нацыяналістаў, яднанне беларусаў усяго свету ў імя ідэі незалежнасці.

Газеты таго часу пісалі: «Вялікія палотны як магнітам прыцягваюць вока яркасцю фарбаў, пластычнасцю абстракцыяў. Чорнае арганічна ўпісваецца ў насычанае зялёнае і суседнічае з белым. Фантастычныя кветкі ў адной з кампазіцыяў нагадваюць гіганцкае касмічнае вока, якое ўсё бачыць. Сярод гэтай, на першы погляд, фантасмагорыі, неяк нечакана бачыць абрысы васілька альбо папараць-кветкі».

Прафесар Томас Бёрд у каментарыях да каталога мастачкі назваў гэтыя карціны правакацыйнымі. Яны сапраўды прыцягвалі і інтрыгавалі. Для гледача тут сапраўды было многа загадкавага і зашыфраванага, людзі падоўгу стаялі ля карцінаў, разглядалі дэталі, спрабуючы разгадаць задуму аўтара. Але і сама Галіна Русак не магла дакладна вытлумачыць свае рэбусы-творы. Па словах мастачкі, яна пісала іх, калі надыходзіў сум па радзіме, калі нявыказаная туга агортвала душу – і тады з'яўляліся вобразы і сюжэты з дзіцячай памяці, падказаныя генетычнай памяццю.

Быў прадстаўлены на выставе і такі пласт творчасці Галіны Русак, як мастацкая інтэрпрэтацыя матываў беларускага арнаменту. Створаныя, здавалася б, па простых геаметрычных схемах, кампазіцыі набылі выразны беларускі нацыянальны каларыт і гучанне. Як пісалі мастацтвазнаўцы, дзякуючы работам Галіны Русак у гэтым накірунку заходні свет адкрыў для сябе такую каштоўнасць, як слуцкі пояс.

Галіна Русак марыла ажыццявіць яшчэ адзін праект – сабраць і перадаць на Бацькаўшчыну шматлікія творы мастацтва, якія за доўгія гады беларусы стварылі на эміграцыі, кнігі з прыватных бібліятэкаў, археалагічныя, нумізматычныя, іншыя гістарычныя каштоўнасці. Усё гэта, лічыла яна, па праву належыць Беларусі. Але ажыццявіць праект не ўдалося. Беларусі гэта аказалася непатрэбным. ■

Галіна Русак. «Сонцаварот»

Без грошай, але з юбілеем

Марат ГАРАВЫ

14 верасня Нацыянальнаму акадэмічнаму тэатру Беларусі імя Янкі Купалы споўнілася 80 гадоў.

У размове з карэспандэнтам БелаПАН дырэктар тэатра Генадзь Давыдзька зазначыў, што зараз «усе артысты тэатра, нават народныя, знаходзяцца ў жудасным матэрыяльным становішчы». «Я не хачу называць іхнюю жабрацкую зарплату, каб не пакрыўдзіць нашу дзяржаву», — заўважыў дырэктар тэатра. Па ягоных словах, у маладых акцёраў няма ніякай перспектывы шчаслівага жыцця, бо яны не могуць набыць уласную кватэру, а атрымаць дзяржаўнае жыллё не ўяўляецца магчымым.

«У астатнім усё нармальна, таму што галовы ёсць, сэрцы гараць і творчыя перамогі заўсёды з намі», — падкрэсліў Г.Давыдзька. Па ягоных словах, іначай і не можа быць, бо прафесіяналы, якія працуюць у тэатры, вераць у вечныя ідэалы мастацтва нават тады, калі ва ўсё астатняе вера страчаная.

«Наш аптымізм жывіць тое, што чалавек заўсёды меў патрэбу ў забавах і ў пажытку для душы, і таму мы верым у нашага гледача, у сябе, у светлую будучыню і ў Радзіму», — сказаў Генадзь Давыдзька.

Як паведамілі БелаПАН у міністэрстве культуры, з Фонду прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы культуры і мастацтва купалаўцам выдзеленыя сродкі на новую пастаноўку «Паўлінкі», прэм'ера якой адбудзецца 20 верасня — у дзень адкрыцця новага тэатральнага сезона.

Апрача таго, накіраваны бюджэтныя асігнаванні на пастаноўку спектакля па п'есе Аляксея Дударава «Чорная панна Нясвіжа». Дарэчы, спектакль па п'есе Дударава «Князь Вітаўт» у пастаноўцы артыстаў тэатра атрымаў «Гран-пры» на толькі што прайшоўшым у Брэсце тэатральным фестывалі «Белая Вежа». ■

БелаПАН

Парад сучаснага мастацтва

Ірына СТАРЦАВА

Парад нетрадыцыйных акцыяў у Мінску, які пачаўся Міжнародным фестывалем перформанса «Навінкі-2000», будзе працягнуты. З 8 па 10 кастрычніка ў сталіцы Беларусі пройдзе фестываль відэа-арта. Абодва мерапрыемствы ладзяцца энтузіястамі, якія аб'ядналіся ў Асацыяцыю сучаснага мастацтва.

Новы праект прадставіць працы беларускіх аўтараў. Акрамя таго, як паведамілі арганізатары форуму, у яго рамках адбудзецца прэзентацыя шведскага відэа-арта і фестывалю *PRO-video*, які праходзіць у Вроцлаве (Польшча). ■

«Казкі вандруючага лялечніка»

Ася КУНІЦКАЯ

17 верасня адбылося ўрачыстае адкрыццё дваццатага, юбілейнага сезона Гродзенскага абласнога тэатра лялек. Пачалося яно тэатралізаваным шэсцем ад Савецкай плошчы да будынка тэатра. Пасля шэсця адбылася прэм'ера спектакля «Казкі вандруючага лялечніка» ў пастаноўцы народнага артыста Украіны, галоўнага рэжысёра Кіеўскага гарадскога тэатра лялек Сяргея Яфрэмава. А ўвечары акцёры паказалі свой самы папулярны спектакль для дарослых паводле п'есы Янкі Купалы «Тутэйшыя».

Гродзенскі абласны тэатр лялек быў створаны ў 1980 годзе выпускнікамі аддзялення тэатра лялек Ленінградскага інстытута тэатра, музыкі і кінематаграфіі і Гродзенскага культурна-асветнага вучылішча і адкрыўся 25 траўня 1981 года. ■

БелаПАН

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

АЛІМПІЯДА

Першы медаль і першыя правалы

Аляксей ШЫДЛОЎСКІ

Не вельмі паспяховым выдаўся старт беларускіх алімпійцаў на XXVII Алімпійскіх гульнях у аўстралійскім Сіднеі. Пакуль гэта яшчэ цяжка назваць правалам, але ўсё да гэтага пакрыху ідзе. І ўвасабляецца перш за ўсё ў плаванні.

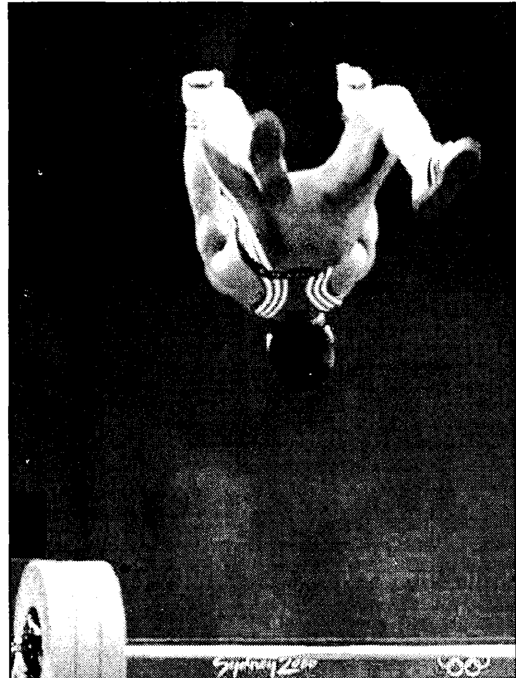
Тыя вынікі, што паказалі беларускія плыўцы ў першыя тры дні гульняў, прымушаюць толькі ў расчараванні пахістаць галавой. Асабліва гэта датычыцца мужчынаў. Месцы ў другімтрэцім дзесятку не ўпрыгожваюць спіс дасягненняў спартоўца. Найлепшы вынік паказала наша галоўная медальная надзея ў гэтым відзе спорту Наталля Бараноўская – 10-е месца. Але пасля перамогі на чэмпіянаце Еўропы гэта сапраўды мізэр.

Правалам безумоўна можна назваць і выступленні беларусаў у спартыўнай гімнастыцы. І калі ад жанчынаў ніхто асабліва і не чакаў перамогаў, то ў мужчынаў наша галоўная надзея на алімпійскае «золата» – Іван Іванкоў – падмануў нашы спадзяванні. Канешне, у яго будзе яшчэ час рэабілітавацца сябе на асобных снарадах, але пры такім узроўні выступленняў і колькасці дробных і не вельмі памарак, цяжка спадзявацца на новыя перамогі.

З станоўчых эмоцыяў – першы бронзавы медаль Ігара Басінскага ў стральбе з пнеўматычнага пісталета. І.Басінскі ў чарговы раз парадаваў усіх сваёй стабільнасцю. Медалі на алімпіядах ён ужо браў у 1998 у Сеуле і ў 1996 у Атланце. Вось і на гэты раз распачаў ён збор алімпійскіх медалёў у нашу скарбонку.

Чацвёртае месца штангіста Генадзя Алешчука ў вазе да 62 кілаграмаў можа па сваім драматызме ўвайсці ў памятныя хронікі алімпіядаў. Тры штангісты пры выступленні набралі аднолькавую вагу, прычым Генадзь зрабіў гэта раней за сапернікаў і ўжо зрабіў на памосце радасны кульбіт, святкуючы перамогу. Але пасля таго, як стала зразумела, што ва ўсіх траіх аднолькавыя вынікі, давялося вызначаць уладальнікаў медалёў па ўласнай вазе. І тут фартуна павярнулася да Г.Алешчука спіной. Ад бронзы яго адзялілі 120 грамаў! Крыху больш ад – срэбнага медаля... Нічым, апроч жудаснага нешанцавання, гэта назваць нельга. Больш пакуль што нічым беларусы на Алімпіядзе не вызначыліся.

Не вельмі шанцуе і расіянам. Сабраўшы (на момант выхаду гэтага нумара ў друк) пяць медалёў рознай вартасці, яны далёка адстаюць і ад амерыканцаў, якія ягы збіраліся «дагнаць і перагнаць», і ад лідзіруючых цяпер аўстралійцаў. Але ў расіянаў галоўныя медальныя сілы яшчэ наперадзе, і гэта надае ім больш надзеяў, чым беларусам. Але пагледзім, што атрымаецца далей – Алімпіяда толькі пачалася. ■

Генадзь Аляшчук лічыў, што святкуе перамогу

Цяжкія ўмовы для алімпійцаў

Міхась КАРПОВІЧ

Удзельнікі Сіднейскай Алімпіяды не задаволеныя побытавымі ўмовамі, у якіх яны жывуць. Як паведамляе агенцтва РИА «Новости», умовы пражывання ў Алімпійскай вёсцы ў Сіднеі пакідаюць жадаць лепшага. Шмат спартоўцаў скардзяцца, што ім няма чым заняць сябе. Апроч таго, ім не заўсёды падабаецца рацыён харчавання.

Спартоўцы выказваюць незадавальненне тым, што ў кожным з катэджаў Алімпійскай вёскі стаіць толькі адзін тэлевізар. Для ўсталявання яшчэ аднаго патрэбна заплаціць яшчэ 550 аўстралійскіх доляраў (больш за 300 доляраў ЗША).

У той жа час арганізатары Алімпіяды сцвярджаюць, што яны пайшлі на пэўную лібералізацыю ўмоваў пражывання. Спартсменам і спартсменкам дазволілі жыць разам, а не па правілах асобных мужчынскіх і жаночых інтэрнатаў. ■

«Продает женское тело!»

Катя БАРТОЛЬДИ

На заре феминистического движения одним из основных фронтов борьбы феминисток за права женщины и, пожалуй, материалом для наиболее интересных теоретических изысканий в этой области была реклама, массированно использующая женское тело. Даже пуританская Америка сплошь и рядом грешила «обнаженкой» и напропалую выпускала разнообразные товары – начиная от бутылок для безалкогольных напитков и заканчивая каминными щипцами в форме женского тела.

Теперь реклама не просто использует образы – в частности, образ женщины. То есть в наше время реклама формирует определенные каноны, или, если хотите, продает само это тело. И что самое интересное – она продает это тело не комунибудь, а самой женщине. Переориентация рекламы с потребителя-мужчины на потребителя-женщину вполне логична. Даже когда речь идет о товарах для мужчин – судя по рекламе, они создаются именно для того, чтобы делать мужчину интересным для женщины. Кроме того, извечное представление о том, что «он зарабатывает – она тратит», несмотря на протесты феминисток, для обыденного сознания никто так и не отменил.

И хотя произошло столько изменений в теории и практике рекламы, одно осталось неизменным – тело и образ женщины по-прежнему активно эксплуатируется. И эта эксплуатация опирается на те же мифы и принципы, что и реклама пятидесятилетней давности: в основе всего лежат два взаимозаменяемых мифа о женщине – миф о красоте и миф о домашнем очаге, так возмутившие когда-то феминисток.

На мифе о красоте строится главным образом реклама товаров индивидуального пользования – косметики, парфюмерии, ювелирных изделий и бижутерии, деталей туалета и товаров, потенциальными покупателями которых выступают в первую очередь мужчины. Именно здесь основную роль играет мотив тела. Оно может ненавязчиво маячить на заднем плане, формировать фон или хотя бы напоминать о себе из-за кадра томными (или, по возможности, сладострастными) вздохами, переходящими в стон... Фактически связать, совместить в нашем сознании что-то, не представляющее для нас первой необходимости, с какой-то безусловной потребностью – в данном случае физиологической, – уже означает создать подсознательную потребность в этом предмете.

Стоит ли говорить лишний раз о том, что грань между «поддержкой» и «эксплуатацией» мифов изрядно стерлась за последнее время. Женские образы в рекламе давно и прочно перестали быть «подставкой» под ту или иную вещичку, ради которой снимается рекламный ролик. Основной же целью рекламы стали модель поведения и канон красоты.

Теперь женщина изображается, как правило, на рабочем месте, в какой-то экстремальной ситуации или в самом центре внимания по возможности многих людей – как мужчин, так и женщин – т.е. в обстановке, приравнивающейся к боевой. И на рабочем месте, и в толпе глазеющих она «побеждает». Дело в том, что с точки зрения мифа о красоте основная работа женщины заключается в том, чтобы демонстрировать себя и побеждать в сравнении с себе подобными – в рекламе это уравнивает рабочее место с вечеринкой.

Красивая женщина может продать любой товар

Если вы считаете, что подобный «карьеризированный» образ женщины – уступка рекламистов феминисткам, вы ошибаетесь. Потому что здесь женщина успешно конкурирует не с мужчиной, а с себе подобными. Этот тип рекламы формирует образ женщины молодой, энергичной, коммуникабельной, как правило, сильно занятой и обязательно красивой. Героиня живет подчеркнуто активно в «мужском» мире – в мире карьеризма, денег, приключений, она живет по законам этого мира и кажется вполне самодостаточной. Впрочем, все это она делает, исходя из рекламной картины, в основном для того, чтобы получить высокую оценку. И оценивает ее, естественно, мужчина, находящийся тут же в кадре или подразумеваемый за кадром.

Близка к ней по стилистике реклама «молодежного» толка, в которой девица пытается убедить нас и своих товарок по ролику, что это «не для него», а *только для нее самой. При всей* этой самоуверенности она обязательно обращает внимание на оценивающие – и явно одобряющие – взгляды и тает от прикосновений и комплиментов. Конечно, она делает это «для себя», ведь «быть собой» – значит привлекать внимание, нравиться, выдерживать конкуренцию. А что касается вызова... Исходя из ролика, становится ясно, что это поза, принимаемая для поднятия цены.

Реклама такого типа использует два основных измерения мифа о красоте – конкурентность и доступность. В рекламе, ориентированной на женщин, используется первое, на мужчин – второе.

В первом случае делается упор на индивидуальность и способность оказаться лучше (благодаря определенному товару, разумеется). Она присутствует в кадре среди других женщин, организующих своего рода фон для нее, крупным планом выхватываются ее лицо, непременно с крупными выразительными чертами, четкие, резковатые движения, голос: ее «слова от первого лица», обращенные к другим женщинам, обязательно прозвучат хотя бы раз – это рецепт выигрыша из первых рук.

Во втором – женщина максимально безлика, вплоть до демонстрации тела ниже подбородка, принятия изящных поз на заднем плане или бампере рекламируемого автомобиля, если же она показывает в кадре лицо, его красота максимально опирается на канон – правильность черт, минимум мимики, пушистые волосы, замороженная полуулыбка. Это образ либо куколки, либо побежденной агрессивной самки. Первый образ используется для товаров подороже: куколка, безусловно, доступна, но за нее все-таки надо заплатить, в то время как агрессивная самка кинется на вас сама, а поэтому вам не надо тратить ни особых усилий, ни особых средств для удовлетворения вашей потребности. Потребности в товаре, естественно...

Реклама иного типа – «мягкий» вариант – использует рассказы от первого лица вроде «Я студентка» или «Я секретарша» и представляет собой трогательный рассказ о том, как героиня избавилась от какой-то очень серьезной проблемы – запаха пота, неудобств, связанных с месячными, или пятен на любимой блузке – причем эта проблема состоит не столько в самом пятне, сколько в такой кошмарной штуке, как неуверенность в себе.

По стилю это напоминает короткие «женские истории» или даже длинные «женские романы» со штампованными сюжетами, только главным героем выступает не Он, а некий товар. То есть тоже в некоторой степени Он. Героиня, как правило, принадлежит не к высшей социальной ступени, имеет не самый высокий доход, но зато массу чисто человеческих достоинств. Что и вознаграждается – как в романах, так и в рекламе.

Второй вариант «женского мифа» – о хранительнице очага – эксплуатируется в рекламе товаров для дома. Он определяет место женщины очень четко. Наиболее выразительна в этом плане реклама бульонных кубиков, использующая мотив творчества: пока муж и дети рисуют или импровизируют, женщина на кухне по рецептам готовит обед. Героиня таких роликов, как правило, средних лет, с мягкими чертами лица, которым, впрочем, не придается столько значения, сколько жестам – они подчеркнуто плавные и мягкие. Эта реклама тщательно прячет сексапильность и делает акцент на надежности. Женщину в рекламе товаров для дома трудно назвать соблазнительницей – в любом смысле слова. Ее образ – это верность, верность, верность. Поэтому так старательно педалируется в этой рекламе мотив защищенности (наиболее часто – от бактерий) и мотив надежности.

Основополагающие для рекламы мифы о красоте и очаге не существуют сами по себе, сродни космическому эфиру. Реклама давно и безнадежно перестала быть рекламой товара, «двигатель торговли» изменил вектор. Теперь этот двигатель стал надежнее, поскольку он перерос в пропаганду образа жизни, что неудивительно для нашего вещного мира: вещь тоже перестала быть зависимой и утилитарной. Она превратилась в нечто самодостаточное, дающее нам право определять свое место в мире именно через нее. ■

МЕДЫЦЫНА

10-миллиардную таблетку аспирина произвел концерн *Bayer*

Немецкий химико-фармацевтический концерн *Bayer* произвел 10-миллиардную таблетку аспирина. Об этом сообщила радиостанция «Немецкая волна».

Аспирин – или ацетилсалициловая кислота – является самым популярным медикаментом во всем мире. По объемам продаж он опережает все остальные лекарства, и поэтому аспирин включен в «Книгу рекордов Гиннесса».

Аспирин был изобретен в 1897 году. Спустя два года препарат запатентовал концерн *Bayer*. После истечения срока эксклюзивной лицензии аспирин начали выпускать фармацевтические компании по всему миру. ■

Галоўны рэдактар
Павел ЖУК

© НАША СВАБОДА. Спасылка на газету НАША СВАБОДА абавязковая. Рэдакцыя можа не падзяляць меркаванні аўтараў, публікаваць артыкулы дзеля палемікі
Адрас: г.Мінск, пр-т газеты «Известия», 8-173. Пасведчанне аб рэгістрацыі № 1289. Выдаецца з 25 лютага 2000 г. Заснавальнік Зміцер Жук.
Выдавец – рэдакцыя газеты НАША СВАБОДА. E-mail: NPSvaboda@irex.minsk.by Надрукавана ў друкарні УП «Мэджык»
г. Мінск, ул. Кнорына, 50. Заказ 692 Нумар падпісаны ў друк 18/09/2000 (18.00) Наклад 8.870

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018